

CURIERUL MISSIONAR

CAT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XXVI. Nr. 7

CELOR CE BINEVESTESC PACE

Noembrie 1948

CUPRINSUL

1. Din adâncimi de suflet, ... I. Bătrâna
2. Dreapta credință . . . . . P. P. Paulini
3. Mântuit prin har . . . . . Gh. Indricău
4. Legea lui Dumnezeu . . . . . Șt. Demetrescu
5. Cum putem fi o binecuvântare . . . . . I. Reit
6. Toți ca unul . . . . . I. Dănilă
7. Biblia . . . . . R. Artinian
8. Rugăciunea în taină . . . . . Prelucrare
9. Numirea zilelor săptămânii . . . . . D. Florea
10. Lămuriri Matei 12,14 . . . . . Gh. Proksch
11. Te-aș vrea pe Tine . . . . . Ecaterina Indricău
12. Tabita la lucru . . . . . Toma Dobre
13. Cugetări pentru Ziua Domnului . . . . N. Gheorghită
14. O sfântă conlucrare . . . . . N. Gheorghită
15. Iubirea de mamă . . . . . R. Artinian
16. Organizarea statală . . . . . I. Bătrâna
17. Din lumea vieșuitoarelor . . . . . I. Mihordea

Diverse :

- Nu lăsa să se învechiască greșeala . . . .
- Intrebări Biblice . . . . .
- Unde stă scris . . . . .
- Studii Biblice . . . . .
- Trecerile dela un cult la altul . . . . .
- Către ceilorl . . . . .
- Arturo Toscanini . . . . .

Din adâncimi de suflet Doamne

Din adâncimi de suflet, Doamne,
Strig azi după 'ndurarea Ta;
Tu vezi povara pe-al meu suflet,
Grăbește acum de-o ia.

O, ia-o fără de zăbavă
Căci ea m'apasă-atât de greu,
Incât cuprins de oboseală
Mă sbat mereu și plâng mereu.

Cât de cumplită-i făr'delegeal
O stâncă-i pe-al meu suflet, ea:
Când vreau s'o'ndepărtez se face
Mai colțuroasă și mai grea.

Indurerat îmi port povara . . .
Mă clatin . . stau . . din nou pornesc
Mă uit în dreapta și în stânga:
Nicio scăpare nu găsesc.

Increzător spre Tine, Doamne,
Innalț privirea mea bolnavă:
A Ta milostivire 'ntreagă
Arată-mi-o făr' de zăbavă.

Povara făr' delegii mele
Azi depărtează-o dela mine
Și dă-mi putere să pot face
De-acî 'nainte numai bine.

O, izbăvește-mă, Părinte,
Acum din ghiara celui rău
Ca'n veci să cânt a Ta iubire
Și să slăvesc numele Tău.

Ioan Bătrâna Voivodeni

Dreapta Credință

sau

credința care mântuește

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință... Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. 2. Cor. 13, 5.

I. Incercați-vă dacă sunteți în credință.

Un bătrân inginer întrebă într-o zi pe elevii clasei sale, care este șurubul cel mai important dintr-o locomotivă de cale ferată. Elevii dădură tot felul de răspunsuri: Unul răspunse că cel mai important șurub este „cel mai mic”, altul răspunse că „cel mai mare”, al treilea răspunse că „cel de lângă frână” și așa mai departe. — N’ăți nimerit-o, le-a zis profesorul. — Șurubul cel mai important dintr-o locomotivă, este „șurubul desșurubat!”

Un șurub bine înșurubat nu-ți va face niciodată grijă. Căutați și întăriți totdeauna șurubul desșurubat!

Creștinii adevărați ar trebui să facă la fel, ei trebuie să încerce din când în când credința lor, să vadă adică, dacă stau bine în dreapta credință. Ei trebuie să cerceteze părțile în cari au slăbit, spre a le întări.

Creștinul adevărat trebuie să facă cu credința lui ceea ce fac mecanicii la intrarea unui tren în stație. Oricine a văzut cum laso-sirea unui tren în gară, mecanicul se apropie de fiecare roată, și cum cu un ciocan lung o încearcă, să vadă dacă în cursul călătoriei nu a suferit vreo stricăciune. Un alt revizor, pune mâna la cutiile cu unsoare dela fiecare osie, spre a cerceta dacă nu s’a epuizat cumva uleiul, sau dacă nu cumva s’a aprins vreo osie.

Cercarea aceasta a roatelor și a osiilor vagoanelor previne din vreme catastrofele.

La fel se petrec lucrurile cu credința în viața creștinilor. Creștinii trebuie să examineze părțile slabe, spre a le întări și spre a evita catastrofe fatale.

II. Credința plăcută lui Dumnezeu

„Și fără credință nu este cu

putință să fim plăcuți lui Dumnezeu”. Ebrei 11, 6.

Observația arată că în viața de toate zilele totul se bazează pe credință. Oamenii științei comunică rezultatele lor publicului, dar publicul n’are posibilitatea să controleze teoriile științei și afirmațiunile savanților, el trebuie să creadă ce spun învățații.

Apa e în aparență transparentă, dar ea conține o lume de microbi, pe care omul nu-i poate vedea cu ochiul liber. El trebuie să creadă pe cei ce au văzut microbii sub microscop.

Pământul e în aparență plan ca o masă, în realitate este rotund ca o lubeniță. Oamenii profani nu pot vedea acest lucru, dar pe temelul dovezilor științei, trebuie să creadă.

Materia are la bază atomul, care este absolut invizibil pentru ochiul omului, dar omul trebuie să creadă că el există.

În viața de toate zilele: știrile din ziare, afirmațiunile negustorilor, comunicările familiare între părinți și copii și vice-versa, totul se întemeiază pe credință.

Inchipuți-vă că aș avea să vă aduc vestea că a murit Împăratul Japoniei. Poate că unii din Dvs. vreți să ziceți „nu cred până nu văd”. Dar îți este cu putință să mergi la locul unde a murit, ca să crezi că e mort, ori te mulțumești cu ceea ce au văzut cei din preajma Împăratului și cu ceea ce comunică „reporterul” sau „ziaristul” marilor cotidiene, cari sunt vrednice de crezare?

Dacă am vrea să credem numai ce cade în cadrul celor cinci simțuri ale noastre, atunci am ști prea puțin din enigmele Universului. Prin credință însă înțelegem cea mai mare parte din rezultatele descoperirilor făcute în decursul veacurilor.

În domeniul religiunii, credințele sunt diferite și foarte numeroase. Există aproape tot atâtea „credințe” sau „religiuni” câte popoare sunt pe pământ. Care este

cea adevărată, care este credința care mântuește, care este plăcută lui Dumnezeu?

Înainte de a cerceta dreapta credință, credința care poate mântui pe om, e necesar să amintim în treacăt ceva despre:

1. Credințele cari nu pot mântui pe om, cele cări nu sunt plăcute lui Dumnezeu:

Apostolul Pavel scria fraților Efeseni: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință... nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. (Efes. 2, 8. 9). Credința care învață că omul se poate mântui prin propriile lui fapte, și că numai prin suferință, mortificări și ascetism se câștigă viața veșnică, nu este dreapta credință. „Nimeni” — zice apostolul Pavel — „nu va fi socotit neprihănit (îndreptătit) înaintea Lui prin faptele (lucrurile) legii”. (Rom. 3, 20; Titu 3, 4—7).

Creștinii, cari socotesc că se pot mântui și obține viața veșnică prin propriile lor acțiuni, se pot asemăna cu fachirii, acei călugări indieni, cari împing austeritatea (strășnicia, asprimea, severitatea) până la limitele extreme și săvârșesc acte dureroase și de chinuire a trupului.

În împrejurimile Madurii, lângă stâncă Tirupurancundram, este un centru de fachirism, care se pare cel mai important din marea peninsulă.

De două ori pe an închinătorii zeului Subramanian, căruia stâncă îi este consacrată, se strâng să-l celebreze cu pompă.

Cutare fachir vine să se închine zeului său, rostogolindu-se ca un butoiu pe drumuri aspre și lungi. Altul face ocolul sfintei stânci Tirupurancundram măsurând pământul cu corpul. Adică, se lungeste în țărână întinzând brațele; acolo unde i-a ajuns extremitatea degetelor face un semn, se scoală apoi, și punând picioarele pe semn, se lungeste iarăși; și astfel, ridicându-se și lungindu-se mereu, face ocolul stâncii.

Modalitățile de mortificare nu se mărginesc numai în cele mai sus arătate. Un misionar a văzut pe un fachir spânzurându-se de picioare de o cracă de copac, și lăsându-se să atârne cu capul în jos timp de o jumătate de oră. În acel interval, un ucenic al lui îi

îndrepta spre față fumul dintr'un foc de găteje aprins în apropiere.

Un altul și-a câștigat numele de sfânt cu următoarea ispravă: Acum 20 de ani și-a ridicat brațul orizontal punându-l pe o proptea de lemn și a așteptat astfel fără să se mai miște din loc. Când, după trecere de mai multe luni, propteaua putrezită a căzut, brațul uscat și întepenit a rămas tot întins fără a se mai putea readuce în pozițiune normală.

Lângă aceștia, admirați de mulțime, sunt fachiri cari își instalează un pat cu cuie ascuțite, peste vârful cărora stau culcați mai mulți ani. Alții se îngroapă vertical în pământ până la gât, lăsându-și numai capul afară. Din când în când, unul dintre discipoli îi aruncă țărână în gură ca să aibă cu ce să se hrănească.

Fachirismul nu este exclusiv practicat numai de bărbați, ci și femeile intră la rând. Ele sunt și maienerate sub numele de **sadhoi**. Acestea își petrec ziua făcând mătânii. Și anume, își pleacă corpul înainte fără să îndoiască genunchii, încovoindu-se până ating pământul cu vârful degetelor.

Fachirii sunt recrutați din toate clasele societății. Reprezintă diferite idei religioase, filosofice sau speculative. Sunt însă de acord asupra unui punct: Că, prin suferință câștigă viața veșnică; că, prin înfrânare și răbdare îți deschizi calea mântuirii.

2. Dacă pe de o parte există credincioși cari socotesc că prin propriile lor fapte, ascetism și austeritate, pot fi mântuiți, mai sunt alții, cari cred că pot obține viața veșnică **numai prin credință**, fără fapte.

Această credință, apostolul Iacob o numește „**moartă în ea însăși**” (citește Iacob 2, 14—20).

Luther a numit această credință „**credința dracilor**” (Iacob 2, 19).

O simplă credință, fără a profesa în practică preceptele ei, este o simplă adeziune, o consimțire, o aprobare, dar nu „punerea în practică”. (Citește Marcu 1, 23. 24; Fapt. 16, 16. 17).

3. Nu este credința dreaptă și adevărată aceea care își pune nădejdea în forme și lucruri exterioare și trecătoare. (Citește Ier. 7, 1—10).

4. Nu este credința plăcută lui Dumnezeu, aceea care nu vrea să asculte de cuvintele și poruncile lui Dumnezeu, dar urmează pornicirile inimii și merge după alți dumnezei, ca să le slujească și să se închine înaintea lor. (Citește Ieremia 13, 10; Isa. 29, 13; Mat. 15, 1—9; 7, 21—27; Luca 6, 46).

Religiozitatea și sinceritatea în practicarea unui cult nu este o garanție nici pentru autenticitatea lui divină, nici pentru eficacitatea sau siguranța mântuirii.

Învățătura și practica unei religii influențează mult asupra felului de viață și al caracterului omului. O învățătură adevărată conduce pe om la Dumnezeu și la viața veșnică, pe când o învățătură falsă (greșită) are ca rezultat moartea adică nimicirea.

Nimănui nu-i trece prin gând să zică: „**Indiferent cărui Dumnezeu mă închin și ce fel de zeități ador, numai sincer să fiu în practicarea cultului meu**”. Aceasta ar fi la fel cu a zice: „**Indiferent ce mănânc și ce beau, destul că mă satur din ce mănânc și beau**”. Acest fel de a vorbi ar fi la fel cu falsa mărturisire, „**indiferent pe ce drum călătoresc, destul dacă îmi închipui că mă găsesc pe drumul cel bun, chiar dacă am apucat pe o cale greșită**”. Sinceritatea este o virtute, dar ea nu este piatra de încercare a unei doctrine. Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem adevărul și El a luat măsurile necesare de a putea cunoaște adevărul.

„Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”. (1 Tim. 2, 3. 4).

Cum putem cunoaște autenticitatea divină a unei religii, adică a dreptei credințe.

„Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”. 1 Tes. 5, 21.

Măsurătoarea sau piatra de încercare a adevăratei credințe este arătată de Mântuitorul Isus Hristos, care spune tuturor oamenilor: „**Cercetați Scripturile (Biblia), pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, și tocmai ele mărturisesc despre Mine**”. (Ioan 5, 39). „**Sfânta Scriptură**, zice T. De

Witt Talmage, este **piatra de încercare a oricărei învățături**. Tot ce nu corespunde (ce nu conglăsuște) cu ea și ce nu se poate măsura cu cuvântul ei, nu trebuie primit...”

„Există numai o singură măsurătoare a oricărui lucru drept sau nedrept, aceasta e Biblia”.

Creștinismul din zilele noastre — spun mulți juriști, istorici și chiar teologi sinceri — este cu totul altceva decât a fost creștinismul Bisericii apostolice dela început. Însăși Teologia Ortodoxă învață că:

„**Adevăr de credință, prin urmare, numai acela poate fi recunoscut de neîndoios și necontrazis sau ca dogmă, care a fost predat de însuși Isus Hristos și propagat de apostolii Lui; tot ceea ce după originea sa nu se ridică la Hristos nu e dogmă**”.

(Teologia dogmatică ortodoxă, de Silvestru, Episcop de Ganev, p. 16.)

Poruncile lui Isus Hristos sunt adevăruri revelate de Dumnezeu și date oamenilor ca reguli de credință nestrămutate și obligatorii pentru toți credincioșii, fără deosebire de rasă, de clasă, de rang, de vârstă sau naționalitate.

„**Poruncile lui Dumnezeu, cuprinse în decalog și în Evanghelia lui Hristos — învață Biserica Ortodoxă — nu trebuie privite ca niște prescripții bisericesti sau omenesti de rând cari după arbitru cuiva pot fi sau nu pot fi primite, ci ca reguli de credință și morală absolută, divine, deopotrivă obligatoare pentru toți oamenii, așa că dacă cineva ar refuza de a le primi și a le urma, acela nu poate fi un membru al Bisericii și trebuie exclus din corpul ei**”. (Teologia dogmatică Ortodoxă de Silvestru, Episcop de Ganev, p. 16).

Așa a formulat Biserica Ortodoxă încă dela început obligativitatea păzirii poruncilor lui Dumnezeu, mai presus decât observarea oricăror datine și prescripții omenesti.

Un învățat care a trăit în veacul al XV-lea, când a citit capitolul al 5-lea din Evanghelia lui Matei, a exclamat:

„Ori, ceea ce e scris aci nu este adevărat, ori noi nu suntem creștini”.

Putea-vom noi spune altfel? Dacă comparăm felul de viață al creștinilor de azi cu preceptele exprimate de Mântuitorul în predica de pe munte, trebuie să recunoaștem, sau că învățăturile Domnului nu sunt adevărate, că sunt adică exagerate și imposibil de îndeplinit, sau că noi nu suntem creștini după înțelesul doctrinei lui Hristos. Și, pentru că prima presupunere este inadmisibilă, ră-

mâne ca adevărată a doua, spre rușinea și desiluzia multor creștini numai cu numele.

A fi deci creștin nu e destul să practici un șir de rituri și datine sau să profesezi anumite superstiții, ci înseamnă a pune în practică doctrina lui Hristos.

Unii oameni țin datine moștenite dela strămoșii lor păgâni și se leagă în convingerea că profesază creștinismul lui Hristos.

MANTUIT PRIN HAR

(Urmare din „Curierul Misionar“ Nr. 6)

Pentru ca să încheiem șirul diferitelor înțelesuri ale cuvântului „har”, ne mai rămâne să prezentăm, în rândurile cari urmează, și înțelesul — amintit de altfel chiar la începutul acestui studiu — de favoare sau grație divină. Spre reîmprospătarea cunoștințelor, vom reaminti, că prin har, am zis că înțelegem, în sensul mai larg al cuvântului, — **bunătatea lui Dumnezeu, în măsura în care ea se dovedește a-și găsi aplicarea față de om, fără ca omul să contribuie la aceasta cu vreun merit oarecare.** Intr'un înțeles mai restrâns, har însemnează acea causalitate divină, adică acea acțiune efectivă pornită din partea Cerului, care pune pe om în adevăratul raport religios față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă, că prin liberarea omului de păcat și vină, acesta este împăcat cu Dumnezeu și condus la trăirea unei desăvârșite vieți morale.

„Harul este bunătatea lui Dumnezeu, dovedită față de ființe omenești cari nu o meritau. Dumnezeu se bucură să reverse harul Său asupra-ne, nu pentru că noi am fi vrednici, ci tocmai pentru că nu-l merităm”. Deci prin har înțelegem un bine nemeritat, o favoare nemeritată, cu alte cuvinte, **„harul lui Dumnezeu este nemărginita Sa binevoire de a primi pe păcătos fără merite personale, de a-l curăți de păcate și de a-l îndreptăți, pentru a putea dobândi fericirea veșnică”.**

La început omul a fost făcut desăvârșit. Adam, părintele nostru al tuturor, a primit dela Dumnezeu — odată cu aducerea lui la ființă — „darul vieții”.

Prin ascultare, omul ar fi putut rămâne în această stare desăvârșită, în tot decursul veșniciei cari urmau să vină. Dar, intervenind neascultarea — și deci călcarea poruncii — darul vieții a fost pierdut și omul din desăvârșit cum era, a devenit nedesăvârșit. El nu mai avea în fața Creatorului său niciun fel de îndreptățire. Din starea lui păcătoasă, omul singur nu se mai putea salva. Aceasta ar fi însemnat ca omul să rămână pierdut pentru totdeauna. „Legea lui Dumnezeu arată pe toți oamenii ca păcătoși. Urmașii lui Adam, nu numai că au moștenit prin forța lucrurilor o natură păcătoasă, ci oricare om, ca fruct al acestei naturi, a făcut la rândul său păcate”. — „De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. Romani 5, 12. Din starea lui păcătoasă, omul — prin propriile lui puteri — fără vreun ajutor venit de Sus, nu s'ar mai fi putut salva niciodată. Chiar dacă și-ar lua hotărârea să asculte în totul de voința Domnului, această „hotărâre de a asculta în totul”, omul nu o poate duce la îndeplinire prin propriile lui eforturi: Și cel care isbutește să facă aceasta, e bine să știm că datorește lucrul acesta numai harului lui Dumne-

Dar a sosit vremea să ne lămurim pe noi și să lămurim și pe alții asupra acestui fatal echivoc.

Credința de care are nevoie omenirea astăzi, este credința creștină curată nealterată, adică neamestecată cu datine păgâne și străine de poruncile divine.

„Credința este ca un diamant, cu cât e mai curată cu atât e mai strălucitoare și mai prețioasă”.

Petre P. Paulini

zeu. Prin neascultare față de Dumnezeu, omul a ajuns sub puterea aceluia de care a ascultat: diavolul. Și chiar faptele noastre bune pe care le facem, înaintea Domnului apar mânjite de influența nefastă a păcatului. „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză...” Isaiia 64, 6.

Iată rezultatul străduințelor noastre personale. Aceasta înseamnă că oricât ne-am strădui să fim plăcuți lui Dumnezeu prin umblarea noastră — umblare datorită propriilor noastre eforturi — prin aceasta nu vom putea obține niciodată intrarea în cer. Tot binele pe care-l facem, nu ni se datorește nouă, ci harului lui Dumnezeu care ne-a făcut în stare să-l facem. Pentru că dacă ar fi ca Bunul Dumnezeu să acorde mântuirea luând drept criteriu **meritele omului** niciun om care a trăit vreodată pe pământ, n'ar mai deveni cetățean al noarei împărății a lui Dumnezeu. Dar laudă fie adusă lui Dumnezeu-Tatăl, Domnului nostru Isus Hristos, Fiul lui cel iubit și Duhului Său cel sfânt, că **mântuirea se capătă, nu prin merite personale, ci prin har, adică prin grație sau favoare divină.** „Căci prin har ați fost mântuiți, pe temelul credinței, și a-nume nu prin meritele voastre, nu aceasta este darul lui Dumnezeu”. Efes. 2, 8. (trad. Menge).

Origina harului

Vorbind despre origina harului, ca timp, trebuie să spunem, că mulți creștini din zilele noastre înclină a crede, că harul lui Dumnezeu își are începutul odată cu venirea Mântuitorului. Ei zic că „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin

Isus Hristos". Ioan 1, 17. Se pare că lucrurile ar sta așa. Dar studiind cu mai multă atenție textele Sfintei Scripturi, vom vedea că adevărul este altul. Origina harului lui Dumnezeu, o găsim cu mult mai înainte de venirea, pentru prima dată, a Domnului nostru Isus Hristos. **Harul prin care se acordă mântuirea, face parte integrantă din planul de mântuire, plan care a fost făcut încă înainte de întemeierea lumii.** „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră-ți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. **El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi**". 1 Petru 1, 18—20.

În epistola sa către Ebrei, sfântul apostol Pavel ne îndeamnă „să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie". Ebrei 4, 16. „Tronul harului reprezintă împărăția harului, căci existența unui tron implică existența unei împărății". Planul fiind făcut încă înainte de întemeierea lumii, împărăția harului a fost instituită imediat după căderea omului în păcat... Ea, deci, a existat în planul și făgăduința lui Dumnezeu, și prin credință, oamenii pot ajunge supușii ei". Inspiratul apostol Pavel, scriind despre această măreață mântuire acordată omului, pe temeiul credinței, în dar, confirmă cele spuse mai sus. El zice „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci **după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum prin arătarea MANTUITORULUI, nostru Isus Hristos, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea**". 2 Tim. 1, 9: 10. Deci, hotărârea de a acorda mântuirea prin har, a fost luată, „încă înainte de veșniciei". Totuși ea n'a fost cu adevărat statornicită, decât la moartea Domnului Hristos, pe cruce. „Atunci când Mântuitorul Si-a dat viața, și cu ultima Sa răsufletare strigă: „S'a sfârșit", atunci a fost asigurată împlinirea planului de

răscumpărare. Făgăduința mântuirii adresată în Eden perechii căzută în păcat, a **fost ratificată**. Împărăția harului care existase mai dinainte prin făgăduința lui Dumnezeu, acum era întemeiată".

Înțelegem acum, mai bine, că harul a trecut prin mai multe faze, și anume: printre mijloacele planului de mântuire — făcut, datorită iubirii fără margini a lui Dumnezeu — a fost prevăzută și favoarea, grația, harul sau a Sa bunăvoință de a ne atorda mântuirea în dar. Această hotărâre divină a fost luată, după chiar expresia Sfintei Scripturi, încă înainte de veșniciei. Imediat după căderea omului în păcat, planul de mântuire — și odată cu el și harul lui Dumnezeu — a fost adus la cunoștința omului, căruia i se dăduse în felul acesta o nădejde tare. Cu alte cuvinte, în această a doua

fază a harului, hotărârea luată încă „înainte de veșniciei", începe să-și găsească aplicarea în vederea atingerii scopului urmărit de Dumnezeu: salvarea omului. Odată cu venirea Domnului nostru Isus Hristos, ceea ce s'a hotărât înainte de veșniciei, și ce s'a instituit imediat după căderea omului în păcat, **s'a ratificat prin sigiliul sângelui Mielului lui Dumnezeu curs pe crucea depe Golgota**. În clipa în care au fost pronunțate cuvintele: „S'a sfârșit", în acea clipă a fost asigurată, în mod irevocabil, împlinirea tuturor hotărârilor luate în acea consfătuire dintre Tatăl și Fiul, ținută înainte de veșniciei cu privire la planul de mântuire al omului, — fiind astfel asigurată și împlinirea hotărârii de iertare și îndreptățire, oferită în dar omului păcătos. În felul acesta înțelegem, că „harul și ade-

vărul au venit prin Hristos Isus, sau, cum se exprima mai clar sfântul apostol Pavel, că „harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii... a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos”. 2 Tim. 1, 9. Iată, deci, că susținerea că harul și-*ar* avea începutul numai odată cu venirea Domnului nostru Isus Hristos, se năruie în fața acestor dovezi, de netăgăduit pe cari le găsim pe paginile Sfințelor Scripturi.

Aceasta nu face, decât să mărească și mai mult admirația noastră față de Atotputernicul Creator, Care încă din veșnicii necunoscute de noi a prevăzut, în atotștiința și înțelepciunea Lui, mărețul plan de mântuire, datorită împlinirii căruia, minunata mântuire veșnică, se va realiza cu siguranță.

(Va urma)

Gh. Indricău

Legea lui Dumnezeu

„Cele nevăzute ale lui Dumnezeu, adică veșnica Lui putere și mărire dumnezească, se văd încă dela facerea lumii, pricepându-se cu mintea din fapte, pentru ca oamenii să rămână fără cuvânt de apărare, sau de scuză. Pentru că deși cunoscuseră că există Dumnezeu, — nu L-au mărit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci fură amăgiți în gândirile lor, și nemintoasa lor inimă fu întunecată. Pretinzându-se înțelepți, se dovediră nebuni; pentru că schimbă mărirea nepieritorului Dumnezeu cu asemănare de chip de om pieritor, de sburătoare, de dobitoace și de târătoare. De aceea, și Dumnezeu i-a dat prinși în poftele inimii lor... ca unii cari au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună, și au cinstit și slujit făpturii, în loc să slujească Creatorului, Care este binecuvântat în veci”. Rom. 1, 19—2

Așa zice Sfântul Apostol Pavel, în textul citat mai sus. Cuvintele Sfântului Apostol sunt foarte simple; dar ele cuprind cea mai dreaptă, mai înțeleaptă și mai înălțătoare filosofie a vieții omenești, și arată că binele, fericirea, și înălțarea omenirii depind de poziția cea dreaptă, pe care o ia oamenii față de Dumnezeu.

De când există om pe lume, nu s'a pomenit nație, sau popor fără religie. Aceasta însemnează, că oamenii toți — exact cum zice Apostolul Pavel — „au înțeles cu mintea din fapte”, că trebuie să existe Cineva mai pe sus de om, și anume Cineva, Care le-a făcut

și le conduce toate. Oamenii au înțeles de asemenea, că e bine pentru ei, să stea în legături cu Acel Cineva, ca să-L mărească, să-L cinstească și să-I slujească. Dar, în loc să-I aducă cinstirea și servirea cuvenită, ei I-au adus o cinstire și o servire după mintea lor; căci au înfățișat pe Dumnezeu în niște chipuri și icoane, și „au slujit făpturii, în loc să slujească Făptuitorului și Creatorului, Care este binecuvântat în veci. Unii oameni își închipue, că aceste experiențe religioase fac parte din perioada copilăriei omenirii, și că pasiunea și înclinarea către chipuri și icoane e la fel cu înclinarea și cu pasiunea copiilor pentru chipuri și pentru păpuși. Dar o așa închipuire nu este dreaptă și nu corespunde faptelor și realității. Religia chipurilor și icoanelor nu corespunde jocului cu păpuși al copiilor, și nici nu dovedește naivitatea, curățenia, bunătatea și nevinovăția copiilor cuminți. Din contră: religia chipurilor și icoanelor a dovedit și dovedește ducerea și păstrarea oamenilor în cele mai joase și extrem de rele patimi și excese, — nu din copilărească necunoaștere de Dumnezeu, ci din îndepărtarea de El, după ce au auzit de El și au făcut cunoștință cu atotputernicia și cu înțelepciunea Lui. Poporul Ebru, după ieșirea din Egipt, nu din nevinovată și neștiutoare copilărie făcură vitelul de aur în pustie și dăntuiră cu chefuri, cu chiote și cu alte răutăți în jurul idolului lor. În semnele și minunile celor zece

plăgi, cu care bătuse Dumnezeu Egiptul, ei văzuse atotputernicia și mărirea lui Dumnezeu, cea cu mult mai pe sus de puterea zeilor Egiptului; și văzuse puterea lui Dumnezeu și la Marea Roșie.

Dar, oare, puterea lui Dumnezeu n'o văzuse și Egiptenii? — Ba, da! Ei o văzuse, și o simțise greu pe pielea lor, și în toată viața lor națională și particulară. Puterea minunilor lui Dumnezeu în Egipt și la Marea Roșie o cunoscuse și toate popoarele din Canaanul depe atunci; și tremurau de frică înaintea Dumnezeului Ebreilor. Aceasta o spune Biblia, și o atestă azi. Istoria lumii și descoperirile arheologice. Dar s'au întors, oare Egiptenii și Cananeii, dela religia lor extrem de decăzută, la religia cea curată și înălțătoare a viului și adevăratului Dumnezeu? — Nici de cum! — Și pentru ce nu s'au întors la Dumnezeu și la religia Lui cea adevărată? — Tocmai pentru că nu voiau să se lase de poftele și de stricăciunile în care erau ținuți și încurajați chiar de religia lor, prin practicile ei abominabile, în săvârșirea așa numitelor „mister” ale religiilor păgâne. Căci toate religiile păgâne și idolatre țin pe oameni în viața de poftă, de patimi și de stricăciuni, în care au ajuns să decadă, și în care i-a lăsat Dumnezeu, pentru că ei cu forța oprimă adevărul, și — cum zice Apostolul Pavel: „Nu primesc adevărul, ca să fie și ei mântuiți”. 2 Tes. 2, 10.

Aceasta a fost la toate popoarele religia cea după mintea omenească. Aceasta e religia, care a meritat și merită numele de: opiul popoarelor. Dar aceasta nu este religia lui Dumnezeu, și nu e religia cea adevărată. Religia cea adevărată nu este religia închipuirilor și a poftelor omenești; ci religia adevărată este religia descoperirilor și a învățăturilor dumnezeiești. Iar religia aceasta se găsește în Sfânta Evanghelie, adică în Biblie sau Sfânta Scriptură.

Dar cum a fost și cum e cu puțință oamenilor, să ajungă la religia adevărată a descoperirilor dumnezeiești? — Foarte ușor; și anume, prin simpla observare și privire a celor ce vedem în natură, în fapte; adică exact așa, cum auzirăm dela început, că

spune Apostolul Pavel. Ne va folosi, să auzim, cum s'a întâmplat aceasta încă din timpurile cele mai îndepărtate.

Iată, acum aproape trei mii de ani, a trăit pe lume un bărbat, care și-a început viața ca păstor la oi. Acolo, în mijlocul naturii, el nu trăia cu ochii închiși, și nici cugetând la patimi și răutăți omenești El se uita în sus, și dorea o viață mai înaltă decât cea, pe care o vedem pe lume și în noi înșine. Viața aceasta înaltă, el o căuta privind cerurile. Acesta era David, care ne-a lăsat scrise în Psalmi cugetările și constatările sale din observarea naturii, când de exemplu, zice:

„Cerurile spun măreția lui Dumnezeu... Zilele una alteia dau ordin; și nopțile una alteia dau știre. Fără vorbe și fără cuvinte; neauzită este vocea lor, dar în tot pământul este sunetul lor și până la marginile lumii vorbirea lor. Iată, între ele toate Dumnezeu a așezat cort soarelui; și acesta ca un mire iese din camera sa de nuntă și se bucură ca un viteaz făcându-și cursul său. Dela o margine a cerului pleacă, și drumul său se încheie la cealaltă margine a cerului: și nimic nu se ascunde de căldura lui. **Desăvârșită este LEGEA lui Dumnezeu: ea înviorează sufletul... Luminate sunt poruncile Domnului: ele luminează ochii...** Ele sunt mai de dorit decât aurul, da, decât mult aur curat, și mai dulci decât și mierea și decât fagurul. De ele se luminează servul Tău, Doamne; iar păzirea lor mare răsplată are”. Psalm. 19, 1—12.

Psalmistul privea acelaș cer și acelaș soare, pe care le vede toată lumea. Dar, în loc să vadă în ale naturii numai cele ce interesează poftetele, plăcerile fizice și dorințele omenești, — Psalmistul căuta înțelegerea rostului și scopului înalt al vieții, ridicându-și cugetele sale către cele spirituale. El vedea pe cer pacea, liniștea și armonia care încântă privirea și fac atât de bine sufletului. Și el căuta să înțeleagă, cărui fapt se datorește acea pace și armonie admirabilă, care ar fi de dorit, să se vadă domnind și între oameni, pe acest pământ. Nu greu i-a fost Psalmistului, să vadă, că pacea și armonia pe cer sunt rezultatul

faptului, că toate pe acele plaiuri de sus își păstrează locul rânduit lor de Dumnezeu, făcându-și și urmându-și fiecare „cursul său”. Iar această urmare se face în chip atât de regulat și cu o exactitate atât de mare, de acum sute și mii de ani, regularitatea și exactitatea aceasta alcătuind temelia pentru siguranța existenței în cer și pe pământ. Să fie, oare, aceasta datorită unei întâmplări? Așa cugeta Psalmistul. Și tot el răspundea: Întâmplarea este oarbă și proastă; ea nu s'a priceput niciodată să facă atâtea lucruri frumoase, plăcute, și folositoare, și care își continuă existența într-o așa de admirabilă ordine și armonie. Iar ordinea și armonia aceasta este rezultatul urmării și umblării într-o exactă ascultare de niște legi minunate, care le-au fost puse lor dela început, de Cel Care le-a zidit. Căci singure n'au putut să se facă ele; și toate, așa minunate cum se vad, mărturisesc despre

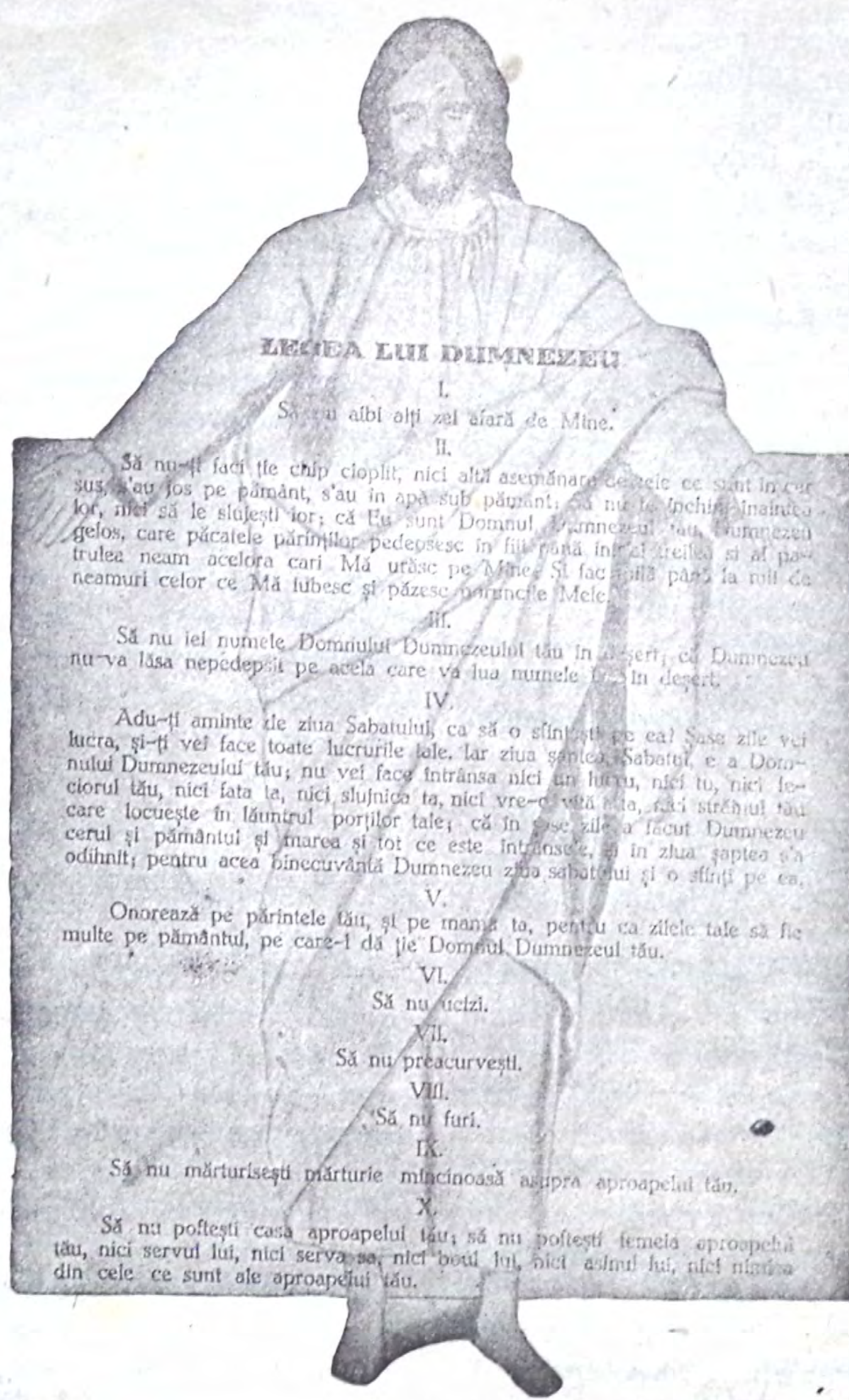
marele și bunul lor Creator și vedem strălucirea măririi Sale.

Și astfel, purtat pe aripile înălțării în meditație înțeleaptă, Psalmistul ajunge să exclame în sfântă admirație:

„Desăvârșită este LEGEA lui DUMNEZEU”!

Iar armonia din regiunile și locurile cerești se datorește urmării și mergerii exacte a tuturor după LEGEA cea desăvârșită pusă lor de Dumnezeu, lege care face până azi și va rămâne în veci obiectul de studiu și de admirație al tuturor oamenilor, și al astronomilor în special.

Și apoi, a continuat să-și zică Psalmistul: „Oare, Cel Care le-a făcut pe toate și le-a pus legi atât de minunate și exacte, — nu cumva ne-a lăsat pe noi oamenii de capul nostru? Nu cumva legea răilor, a doritorilor de rebel, de exploatarea altora și de vărsare de sânge să fie legea după care

LEGEA LUI DUMNEZEU

I.
Să nu ai alți alți zei afară de Mine.

II.
Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare de zeu ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ, sau în apă sub pământ; să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești lor; că Eu sunt Domnul Dumnezeu, sau Dumnezeu gelos, care păcatele părinților pedepesc în fiu până în al treilea și al patrulea neam al celor cari Mă urăsc pe Mine. Și faci o altă parte la mil de neamuri celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

III.
Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în zădărnici, că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsit pe acela care va lua numele Lui în deșert.

IV.
Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Iar ziua șaptea, Sabbatul, e a Domnului Dumnezeului tău; nu vei face întrușă nici un lucru, nici tu, nici leaciorul tău, nici fata ta, nici slujnicul tău, nici vre-o viață ta, nici strășul tău care locuiește în lăuntrul porților tale; că în șase zile a făcut Dumnezeu cerul și pământul și marea și tot ce este întrușă, și în ziua șaptea s'a odihnit; pentru aceea binecuvântă Dumnezeu ziua sabbatului și o sfinți pe ea.

V.
Onorează pe părintele tău, și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie multe pe pământul, pe care-l dă ție Domnul Dumnezeul tău.

VI.
Să nu ucizi.

VII.
Să nu preacurvești.

VIII.
Să nu furi.

IX.

Să nu mărturisești mărturie mincinoasă asupra aproapelui tău.

X.

Să nu poțestești casa aproapelui tău; să nu poțestești femeia aproapelui tău, nici servul lui, nici serva sa, nici boala lui, nici asinul lui, nici nimic din cele ce sunt ale aproapelui tău.

să se conducă oamenii? Nu le-o fi pus și lor Ziditorul o LEGE unică și singură, care să-i poată duce la pace și la fericire?

O, da, a zis apoi Psalmistul: Ziditorul a pus oamenilor Legea temerii de Dumnezeu și a ascultării de El, **Legea morală a celor zece porunci**, despre care toți marii bărbați ai lumii, geniile omenirii au fost de acord cu mărturia dată cu toată solemnitatea de către unul din ei, când a zis:

„Două lucruri mă umple de uimire și de admirație: cerul înstelat cu strălucirea și cu armonia lui deasupra mea, și **Legea morală** din lăuntrul meu și din conștiința mea”.

Dumnezeu a pus și existenței și umblării oamenilor o Lege minunată, admirabilă. Această lege a fost pusă în inima și conștiința oamenilor dela început, și reînnoită prin revelație pe muntele Sinai. Legea aceasta poate asigura aici pe lume pacea și armonia, la care vrea să ducă pe oameni Marele și Bunul Dumnezeu prin voia Sa. Iar, dacă această pace și armonie voită și rânduită de Dumnezeu nu s'a întronat încă pe pământ, aceasta este din cauză că nu toți oamenii au ajuns să se roage din inimă și să zică în ruga lor:

„Tatăl nostru, Carele ești în

ceruri, ...

facă-se voia Ta, **pre cum în cer, așa și pe pământ!**”

Domnul Hristos ne-a învățat, acum două mii de ani, să zicem așa: dar oamenii au uitat repede învățăturile Domnului, și s'au deprins la rele pentru că au avut mai multă plăcere de ele. Iar azi am ajuns timpuri, când religia e pusă în serviciul propagării războiului. Și totuși dreapta rațiune ne spune, că Cel ce a pus pacea și armonia pe cer, El poate pune pacea și armonia și pe pământ. Căci pe cer pacea și armonia nu am pus-o noi oamenii. Iar Cel Care a pus și Care păstrează pacea pe cer, El a spus în Cuvântul Său:

„O, de ai fi ascultat tu de poruncile Mele, atunci **pacea ta ar fi fost ca un fluviu, și fericirea ta ca valurile mării**”. Isaia 48, 18.

Dar Bunul Dumnezeu nu forțază pe om la această ascultare de el, și nu constrânge pe nimeni la ținerea poruncilor Sale. Ne trebuie și nouă aceea înălțare de cuget, la care ajunsese Psalmistul pe calea contemplării și admirării armoniei cerești și a legilor minunate ale lui Dumnezeu puse întregului univers, și ne trebuie acea bucurie cu care privea Psalmistul Legea Domnului zicând:

„desăvârșită este Legea lui Dumnezeu: ea înviorează sufletul

și

Cât iubesc Legea Ta; toată ziua cuget la ea!”

Iar Psalmistul nu înțelegea să rămână la simple dorințe; el dorea și înfăptuirea, căci zicea din toată inima:

„Învăță-mă, Doamne, calea poruncilor Tale; și eu o voi păzi până la sfârșit! Dă-mi înțelepciune să păzesc Legea Ta, și să o țin din toată inima! Psalm 119, 33. 34.

Dacă Psalmistul ajunsese la o așa iubire și prețuire a Legii pe timpul Său, când avea mai puține descoperiri; cu cât mai mult ar trebui să ajungem noi la iubirea și dorul de trăirea Legii, când știm, că tocmai pentru aceasta” a murit Domnul Hristos, El, Dreptul pentru nedrepti, ca să ne apropie de Dumnezeu; și ca să lucreze pentru noi **mântuirea** Noului Testament potrivit căreia Domnul să lucreze înnoirea și renașterea noastră după chipul Său și ca să putem zice așa cum era zis despre El: „Imi place să fac voia Ta; și **Legea Ta este în inima mea**”.

Și Dumnezeu să ne ajute și nouă la aceasta.

Ștefan Demetrescu

Cum putem fi pentru semenii noștri o binecuvântare

Biblia ne vorbește despre mulți bărbați pe care bunul Dumnezeu i-a binecuvântat, tocmai ca să fie și ei o binecuvântare pentru alții.

În cartea I-a a lui Moise, la capitolul 12, versetul 2 ni se istorisește cum Dumnezeu a chemat pe Abraam și i-a zis: . . . te voi binecuvânta. . . și vei fi o binecuvântare”.

Intr'adevăr, din istoria vieții lui Abraam putem vedea cum el era binecuvântat de Dumnezeu ori pe unde umbla, și cum Abraam era o binecuvântare pentru toți aceia cu care el trăia în vecinătate. Vieța lui neegoistă, faptele lui bune, hărnicia și munca lui cinstită, dreptatea judecății lui și curățenia morală erau un model pentru mulți din zilele lui. Mulți

au fost binecuvântați viețuind după exemplul bun al lui Abraam.

Iosif, fiul lui Iacob, nepotul lui Abraam, care asculta cu drag să i se povestească despre vieța cinstită și curată a unchiului său Abraam, despre felul cum el păzea poruncile lui Dumnezeu și cum Dumnezeu l-a binecuvântat, a primit cu bucurie, chiar de copil, să ducă felul de vieță a lui Abraam, bunicul său. Egoismul fraților lui Iosif, îi împiedică să vadă dragostea acestuia pentru ei, și din cauza aceasta ei l-au vândut ca sclav, și astfel Iosif a ajuns rob în Egipt. Binecuvântarea lui Dumnezeu a însoțit pe Iosif peste tot pe unde mergea. El a fost binecuvântat, în Egipt, din cauza credincioșiei și curățeniei lui su-

fletești. A fost deasemenea, o binecuvântare pentru tot poporul Egiptului care a scăpat cu vieță, prin binecuvântarea lui Dumnezeu dată lui Iosif, în timpul celor șapte ani de foamete. Iosif a fost o binecuvântare și pentru frații săi, cari au fost ajutați în timpul celor șapte ani de foamete. El nu era egoist, și n'a răsplătit fraților lui cu rău, fapta pe care aceștia o făcuseră față de el. Cu cât Iosif era o binecuvântare pentru alții, cu atât mai mult era el binecuvântat de bunul Dumnezeu.

Despre Isus este scris că a venit să fie o binecuvântare pentru oricine crede în El. El a venit să aducă mântuirea. Ce este mântuirea? Este lucrarea de salvare a

omului de sub blestemul păcatului. Mântuirea este o binecuvântare. Mântuirea înseamnă: liberat de păcat, și la venirea Domnului Hristos, primirea nemuririi și a vieții veșnice. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moarte nu va mai fi. Nu va mai fi nici tân-guire, nici țipăt, nici durere, pen-trucă lucrurile dintâi au trecut”. Apoc. 21, 4.

Pentru ca noi să putem fi o binecuvântare pentru alții trebuie să avem credința Patriarhului Abraam, a Apostolilor Domnului Hristos și iubirea Lui cea curată.

Creștinul, plin de virtuți sfinte, ascultă sfatul Domnului Hristos; „Să nu ascundeți lumina sub o-broc”. Fii o binecuvântare pentru alții. Fă binele ajutând pe aproa-pele tău. Dimineața, când fiecare pleacă la munca lui, să-și pună în-trebarea: Cum aș putea fi azi o binecuvântare pentru tovarășii mei de muncă? Dumnezeu ajută celui ce cere să fie binecuvântat. Oricine poate face un bine: a fi amabil și pașnic, a fi răbdător

cuvincios în vorbire, având me-reu o purtare bună. Dacă-ți vei cerceta mereu defectele și te vei sili să te coregezi mereu, vei fi un exemplu bun de imitat și astfel vei deveni o binecuvântare pen-tru alții. Fericirea adevăraților creștini este de a aduce mereu o bucurie semenilor lor.

Este drept că e o mare binefa-cere. a veni în ajutorul celor ne-voiași, împărțindu-le din pâinea ta și dându-le o haină ca îmbră-căminte. Aceasta însă numai cel-lor bătrâni și neputincioși. Pe să-racii cari sunt în stare să lucreze, trebuie încurajați și ajutați să aibă de lucru pentru a-și câștiga pâi-nea prin munca lor cinstită.

Membrii bisericii creștine a Ad-ventiștilor de Ziua a Șaptea, au învățat din Sfintele Scripturi, multe reguli frumoase de viață sănătoasă. Una din aceste principii sau reguli de viață, este și abți-nera totală dela orice fel de bău-turi alcoolice, dela fumatul tutu-nului, dela petreceri sgomotoase, etc. Aceste principii de sănătate,

aduc și foloase mari materiale, e-conomisind bani și timp. Din a-cesse economisiri ei ajută, din dra-goste, cu hrană și vestminte pe cei în nevoie. Dar nu acesta e tot binele ce-l fac. Adevăratul bine și binecuvântarea pentru alții este, exemplul cel bun, nepregetând a da și sfaturi folositoare celor care au nevoie. Abținerea totală dela băuturi alcoolice, dela tutun și pe-treceri sgomotoase, aduce liniștea sufletească pe lângă marile eco-nomii. A învăța pe alții să pregă-tiască mâncări simple, dar gus-toase și hrănitore, a bea apa cea curată, a te abține dela bău-turi alcoolice și tutun, a te recreia, folosind timpul liber în excursii în natura cea frumoasă, și a în-văța și pe alții să facă la fel, iată o adevărată binecuvântare. Să păstrăm cu drag legile naturii, și legea lui Dumnezeu.

„Să iubești pe Domnul Dumne-zeul tău din toată inima ta. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

Ion Reit

Nu lăsa să se învechească greșeala

Vecinul meu tocmai terminase de cimentat calea din fața casei lui. Fără să observ, am pășit peste cimentul proaspăt pus în care am lăsat urmele pașilor mei. Mi-a pă-rut rău de acest lucru și nu știam ce să fac. Nimeni nu mă văzuse când am trecut peste calea proas-păt cimentuită, astfel că vecinul meu n'ar fi aflat niciodată că eu am lăsat acele urme în trotuarul lui.

Când am ajuns la colțul străzii m'am oprit. Mă gândeam la urmele lăsate în ciment și mă întrebam ce să fac: să recunosc greșala față de vecinul meu sau să las ca a-ceastă faptă să-i rămână necunos-cută?

După câteva minute de cuge-tare mă întorsei. Vecinul meu era în șopronul din fundul curții. Mă dusei direct la el și-i spusei că

din greșală am lăsat niște urme în cimentul proaspăt pus din fața casei lui și că îmi pare rău de ceea ce am făcut. „Sunt bucuros” — zise vecinul meu — că mi-ai spus lucrul acesta la timp. Urmele pașilor lăsate în ciment pot fi în-dreptate, deoarece meșterul mi-a mai lăsat ceva praf de ciment ca încă înainte de a se întări cimen-tul să-l arunc pe deasupra trotua-rului ca acesta să fie cât mai trai-nic. Dar acum, voi lua acest rest de ciment și voi îndrepta urmele pașilor duminale. Era mult mai rău dacă aș fi aflat lucrul acesta mai târziu, deoarece odată cimen-tul întărit, urmele pașilor dumi-tale ar fi rămas acolo, și ce urât ar fi arătat”.

Bucuros luai parte la lucrarea de îndreptare a urmelor lăsate în ciment și în timp ce lucram im-

preună cu vecinul meu îmi adusei aminte că așa se întâmplă cu orice greșală a noastră față de alții. Cu cât o lași să se învechească mai mult cu atât ea va putea fi îndrep-tată mai greu.

§ Deci, nu lăsa ca greșala ta să se învechească. Recunoaște-o față de cel care ai greșit cât încă este proaspătă. Odată învechită, gre-șala devine greu de îndreptat.

Curierul Misionar

Organ al Cultului Creștin

adventist de ziua șaptea

Uniunea de Conferințe

Apare sub conducerea unui

comitet de redacție

Anul XXVI, Nov., 1948, Nr. 7.

Toți ca unul

Lumea are nevoie de bărbați și femei; de oameni formați prin convingere pentru facerea binelui. Veacul nostru poate fi supra-numit, veacul desăvârșirii tuturor lucrurilor, al muncii efective, dar și al marilor răspunderi individuale. Deci, individul, celula de bază a familiei omenești este ca o verigă în lanțul unei macarale care ridică sau coboară mari greutateți. Dacă tot lanțul este perfect și numai o verigă este defectă, putem spune că lanțul este atât de tare ca veriga cea mai slabă a lui. Dacă la o bună mașină cu mii de piese perfecte cari o alcătuiesc îmbinate și angrenate una în alta numai o singură piesă nu este bine călită sau construită din material corespunzător, se pune în primejdie întreaga mașină.

Așa, deci, și omul tânăr sau mai în vârstă, bărbații ca și femeile, formează marea platformă pe care trebuie să se clădească edificiul culturii de mâine, întemeiat pe cinste și loialitate. Numai așa se poate concepe o lume mai bună, în care toți cei care o compun să simtă datoria de a lucra pentru binele și prosperitatea (promovarea) altora. A ști, că toți oamenii sunt frații noștri, și că au aceeași obârșie, aceasta face să câștigăm simțiminte mai bune față de toți cei cari ne înconjoară. Aceasta contribuie și la înfrățirea popoarelor. Acesta este drumul cel drept recomandat de Domnul Hristos, marele Maestru, prin Evanghelia Sa, Care a purtat numele de: „Fiul Tâmplarului”, Mat. 13, 55. — Iar Sf. apostol Pavel, ca un urmaș al Său, a mers mai departe, ridicând munca la rangul de religie, când spune: „Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre, cum v'am învățat... Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce... Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă să dea celui lipsit"... 1 Tesa. 4, 11; 2 Tesa. 3, 10; Efes. 4, 28. Deci creștinismul practic a ridicat la loc de cinste munca, atât de desprețuită de unii pe vremea aceea. „Să lucrați cu mâinile voas-

tre”, — îndemna apostolul Domnului.

Dar munca este felurită, și în privința aceasta avem sfatul înțeleptului care zice: „tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta”! Ecles. 9, 10. — „Nu trebuie să se uite că munca, fiind factorul cel mai de căpetenie, pentru desăvârșirea vieții omenești, nu constă numai în mișcarea mâinilor sau a picioarelor, nici în

forța umărului sau spatelor, ci și în hărnicia, și imboldul cugetării. Înainte ca omul să poată săvârși o acțiune fizică trebuie să se petreacă ceva în minte: această acțiune invizibilă este de cea mai mare însemnătate”.

Iată deci necesitatea de a învăța, cum putem aduce prin muncă o îmbunătățire a societății, în care trăim.

I. Dănilă

Biblia

Carte sfântă și sublimă, Carte plină de iubire
Nestemată între slove, plină toată de mărire;
Mană pentru orice suflet, pentru orice om; lumină,
Ești tu, carte fără seamăn, ești tu, Biblie divină.

Care carte e ca tine? Ce volum mai poate oare,
Să vorbească despre viață, despre moarte și salvare?
Să vorbească despre Domnul, să descrie-a Sa iubire
Când dădu pe Fiul Slavei colo sus, pentru jertfire.

Tu vorbești în lumea 'ntreagă în o mie limbi sublime,
Tu ajungi la orice suflet și vorbești oricui pe nume.
Vocea ta s'aude încă mai presus de vocea humii,
Tu duci pace în tot locul și nădejde 'n largul lumii.

În ținuturi arzătoare, sau prin ghețuri nesfârșite,
Peste țări și mări străine, la popoare felurite,
În orașul plin de zgomot, sau cătunu-ascuns în zare
Tu pătrunzi cu-a ta solie de iubire și'ndemnare.

Glasul tău s'aude dulce în acorduri clare, sfinte
Este glasul unui Tată ce-i cuprins de-un dor fierbinte —
Își așteaptă încă fiul să se 'ntoarcă azi la Dânsul,
Ca să-l strângă 'ncet la sânu-I, și să-i șteargă din ochi pânzul

Carte sfântă și sublimă, Carte plină de iubire,
Nestemată între slove, plină toată de mărire;
Mană pentru orice suflet, pentru orice om; lumină,
Ești tu, carte fără seamăn, ești tu, Biblie divină.

R. Artinian

Rugăciunea în taină

Predicatorul având o însemnată chemare în comunitate, urmează a fi cel dintâi și în viața spirituală și la rugăciune.

El se roagă ca cetățean, ca vecin, ca soț și ca tată. În casa lui focul de pe altar arde puternic. Dar mai mult decât în alte privințe el se roagă ca servul lui Dumnezeu pentru deosebita slujbă ce i-a fost încredințată. El trăește pururea în spiritul rugăciunii căci simte povara răspunderilor sale. El are ispite, încercări, greutăți și însărcinări deosebite; el are răspunderi mari față de Dumnezeu și față de oameni; deaceia el se simte constrâns să alerge pururea la tăria puterii lui.

Ca trimis al lui Dumnezeu, predicatorul trebuie să fie în strânsă legătură cu scaunul harului. De acolo se revarsă asupra lui puterea care-l face să crească. Rugăciunea în taină este atingerea divină care dă chip lutului. Studiul, biblioteca sunt necesare, dar rugăciunea este și mai necesară. În rugăciune creștem, ne întărim și biruim. Întâlnirea cu Dumnezeu schimbă întunerecul în lumină. Bărbații cei mai de seamă și cei mai de valoare au făcut din rugăciune partea cea mai de seamă a pregătirii lor în vederea urcării la amvon. O expunere patetică în care nu e afecțiune ci multă afecțiune răsare numai din rugăciune. Nu e retorică mai bună ca aceea a inimii și nu e școală mai înaltă ca aceea dela picioarele crucii. Fără de ungerea apostoli-

că, fără de plinătatea iubirii, regulile oratoriei omenești sunt nimic.

Isvoare proaspete de cugetare izbucnesc atât în timpul pregătirii, ca răspuns la rugăciune, cât și în timpul expunerii temei. Mulți predicatori cari depind de Duhul lui Dumnezeu vă pot spune că cele mai proaspete și cele mai alese idei nu sunt cele la care au meditat mai înainte, ci idei care vin la ei ca pe aripi de îngeri, comori aduse pe neașteptate de mâini cerești, seminte ale florilor din Paradis, isvorite din nesecatul isvor al harului divin. Amintirea că a stăruit la rugăciune în taină întărește pe servul lui Dumnezeu în timpul lucrului; Dumnezeu nu ne părăsește decât dacă noi L-am părăsit. Între rugăciunea stăruitoare și succes e aceeași legătură ca între chinul femeii și naștere, între semănatul cu lacrimi și seceratul cu bucurie.

Se poate că n'avem talente, dar putem fi stăruitori în rugăciune. Rugăciunea pentru sămânța semănată aduce bucurie la secerat. Rugăciunea fierbinte și din inimă curată a celui credincios aduce multă putere dela Domnul. Să ne rugăm neîntrerupt, ziua și noaptea: „Doamne, lucrează Tu cu inima ascultătorilor noștri!” Dacă suntem umili cu inima nu vom porni la lucru decât după ce Domnul ne-a îmbrăcat cu puterea Lui și ne-a spus: „Mergi în puterea aceasta”.

Predicatorul care neglijează ru-

găciunea trebuie să fie foarte nepăsător față de slujba lui. Nu și-a înțeles chemarea. N'a apreciat valoarea unui suflet, n'a măsurat prețul veșniciei. Trebuie să fie numai un biet slujbaş, ispitit să ia calea amvonului pentru că duce mare lipsă după bucata de pâine care revine slujbei preoțești, sau să fie un ipocrit ordinar căruia îi plac laudele oamenilor și nu-i pasă de lauda lui Dumnezeu. De sigur că unul ca acesta ajunge numai un vorbitor superficial, prețuit acolo unde harul este mai puțin valorat și unde este admirată mai mult înfățișarea. Acesta nu poate fi un om care ară adânc și aduce recolte bogate. E mai mult un pierdevară decât un serv credincios.

Oare servul lui Dumnezeu să aibă mai puțin zel pentru lucrarea lui decât fierarul care se școală din zorii zilei? Timpul petrecut în tainică meditație și rugăciune atrage o binecuvântare cu rodnicie pentru serv și hrană pentru turmă. Frumusețea prezenței divine e de dorit, ea nu trebuie, însă, să fie contrafăcută. Imitarea unor vorbiri sau gesturi cari dau aparența unei prezențe divine este o urâciune.

Când rugăciunile obișnuite nu mai dau prospețime și vigoare sufletului, amintiți-vă de viața de rugăciune a Domnului Hristos, care în liniște și singurătate înălța rugăciuni fierbinți către scaunul harului. Așa făceau bărbații cei puternici în slujba Domnului. Lucrarea lor arăta ardoarea câștigată și puterea dobândită în legătura îndelungată și strânsă cu Dumnezeu.

Numirea zilelor săptămânii în Biblie

Pentru că unele persoane au fost nedumerite când au văzut anumite numiri ale zilelor în traduceri mai vechi ale Bibliei, redăm explicațiile de mai jos, din isvor demn de crezare și care vor fi, credem, de folos.

„Săptămâna constă din șapte zile, cari se deosebesc unele de altele după locul pe care-l ocupă în săptămână. Ele sunt numite ziua întâia, ziua doua, ziua treia și așa mai departe până la ziua șaptea,

care mai este numită și „Sabat” (odihnă) sau „Iom ha — Șabat” (zi de odihnă). Intrucât Sabatul este ziua cea mai importantă a săptămânii, termenul „Șabat” mai însemnează și „săptămână” — adică, perioada de timp dintre un Sabat și următorul; chiar și anul de odihnă este numit „Sabat” (sau „Sabu'a”). Vinerea, ca premergătoare Sabatului este numită „Ereb Șabat” (ajunul Sabatului). Termenul „ereb” admite două înțelesuri:

„seara” și „amestec”. (Ex. 12, 38); și „Ereb Șabat” prin urmare însemnează ziua dinaintea serii cu care începe Sabatul, sau ziua în care se pregătește hrana atât pentru ziua curentă cât și pentru cea următoare, zi următoare care este Sabatul.

Ideea de pregătire este exprimată de numele grecesc „paraschivi” dată de Iosef („Ant”. XVI. cap. 6, par. 2) zilei aceleia (compară cu Marc. 15, 42; Luca 23, 54;

Mat. 27, 62; Ioan 19, 42). În Ier. Pesahim IV, 1 ziua este numită „Ioma da'Arubba” (ziua pregătiri). Un alt termen folosit deseori pentru descrierea zilei este aramaicul „me'ale” (care aduce înăuntru Sabatul). Sâmbătă seara, adică seara după terminarea Sabatului, este și ea numită „Moza'e Şabat” în ebrește și „Appuche Ioma” în limba aramică (însemnând „care scoate afară”). Numele folosit la început pentru seara după Sabat e folosit deasemenea pentru a denumi și întreaga Duminecă”.

La Sirieni, Arabi, Perşii creştini și la Etiopieni cuvântul **Sabbat** sau **Sabbata** însemnează **săptămână** și așa erau numite și zilele săptămânii în vechiul calendar Siriac;

Una din Sabat,	sau săptămână,	Duminecă
Doi din Sabat,		Luni
Trei din Sabat,		Marti
Patru din Sabat,		Miercuri
Cinci din Sabat,		Joi
Ajunul Sabatului		Vineri
Sabatul		Sâmbăta.

Marea vechime a calendarului siriac se vede din folosirea numerelor cardinale, **una, doi, trei, etc.**, în locul celor ordinale, **în-tâia, a doua, a treia, etc.**, cum se folosește în limba ebraică. Originalul folosește tot numirea aceasta la zilele creațiunii: **Ziua unu**, pe care numire o păstrează și septuaginta: **Hemera mia**. Toți evangheliștii folosesc calendarul siriac; atât în numirea săptămânii, **sabata**, cât și în folosirea numeralului cardinal: **mia sabbaton**, **una a săptămânii**, pentru a arăta ziua învierii. Mat. 28, 1; Marc. 16, 2; Luca 24, 1; Ioan 20, 1”.

Traducerile noi ale Bibliei au ținut seama de înțelesul adevărat al cuvintelor și au redat lucrurile cât mai apropiat de priceperea noastră care avem alte numiri ale zilelor. Este bine deci a nu se construi păreri și teorii pe traduceri cari aveau ele însele nevoie de explicațiile de felul celor care s'au dat în noile traduceri.

D. Florea

Te-aș vrea pe Tine

Aș vrea să văd albastra vieții apă
Cu valurile-i pururi limpezi, line;
Aș vrea a Cerului eternă pace...
Te-aș vrea pe Tine.

Aș vrea s'aud cerescul cor cântând
Și-al său ecou în văi de farmec pline;
Aș vrea s'aud și harfe răsunând...
Te-aș vrea pe Tine.

Aș vrea, azi, pomul vieții înflorit
Și veșnicile zile lungi de vară;
Aș vrea și codrul veșnic înverzit...
Pe Tine, Doamne, iară.

Ecaterina A. Indricău

Lămuriri cu privire la Matei 12, 40.

„Versetul 40: **Trei zile și trei nopți**. Domnul a ieșit din mormânt după ce a trecut numai o zi de la răstignirea Sa: făcând socoteala pentru versetul acesta, și adunând partea de zi în care El a fost răstignit, și partea de zi din aceea în care a înviat, se apreciază de mulți că acestea ar face la un loc o singură zi întreagă; aceasta corespunde, fără îndoială, exact cu timpul cât Iona a stat în pântecul peștelui. Domnul spune: După cum Iona... tot astfel și Fiul Omului, etc. Seara și dimineața, sau noaptea și ziua este expresia ebraică prin care se denumește o zi naturală, care pe grecește se numește **nūthemerōn**. Aceeași durată de timp care aci este numită trei zile și trei nopți, și care în realitate a fost numai o zi întreagă, câte o parte din cele două, și două nopți întregi, este numită trei zile și trei nopți, în partea Esterei: „Postiți pentru mine, fără să mân-

cați nici să beți **trei zile**, nici **noaptea**, nici **ziua**”. Estera 4, 16. Apoi se spune mai departe în Estera 5, 1: „A treia zi, Estera a venit în curtea dinlăuntru a casei împăratului”. S'ar mai putea da multe exemple, atât din scriitorii sacri, cât și din cei profani, pentru a susține îndreptățita folosire a expresiei arătate de text.

„Dacă numeri orele cari au trecut din momentul în care Mântuitorul și-a dat Duhul când era pe cruce, până la învierea Lui, vei găsi aproape acelaș număr de ore; și cu toate acestea durată aceasta de timp este numită de El trei zile și trei nopți, cu toate că nu au trecut decât două nopți și o singură zi întreagă. Totuși atunci când vorbește astfel nu se depărtează de felul cum înțelegeau și socoteau școlile ebraice. Cele spuse într'o broșură cu titlul **Sabat**, cu privire la separarea unei femei pentru trei

zile, au o deosebită importanță. Intre altele iată ce se spune: R. Ismael zice: Uneori aceasta cuprinde patru onot, uneori cinci, alteori șase. Dar cât de mare este durată unui onah? R. Iohanah zice: Fie o zi, fie o noapte. La fel și Talmudul din Ierusalim: R. Achiba fixa o zi pentru un onah, și o noapte pentru un onah. Dar tradiția spune că R. Eliazar ben Azaria a zis: O zi și o noapte formează un onah: iar o parte dintr'un onah este ca și **întregul**. Iar ceva mai târziu R. Ismael calcula o parte dintr'un onah ca fiind la fel cu întregul. Prin urmare, trei zile și trei nopți, după metoda iudaică de calculare cuprindea ori care parte din ziua primă; toată noaptea următoare; ziua următoare și noaptea ei; și oricâtă parte din ziua treia”.

Comunicate de G. Proksch

INTREBĂRI BIBLICE

Indrumări: Mai jos sunt un număr de propozițiuni, fiecare fiind urmată de cuvinte sau expresii dintre cari numai una putând să completeze cum trebuie propozițiunea. Răspunde numai cu acele cuvinte cari completează bine propozițiunea.

1. Cuvântul „Templu” din următorul citat: „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu”, se referă la:

a. Corpurile noastre. b. Biserică. c. Templul lui Solomon. d. Noul Ierusalim.

2. Serviciile din sanctuarul pământesc au încetat să-și aibă însemnătatea:

a. În 1844. b. La răstignirea Domnului Hristos. c. La botezul Domnului Hristos. d. În ziua de Rusalii.

3. Ziua Domnului din Apocalips 1, 10 este:

a. Dumineca. b. Vinerea. c. Sabatul zilei a șaptea.

4. Mijlocul rânduit de cer pentru câștigarea biruinței în lupta

cu păcatul și dezvoltarea caracterului creștin este:

a. Rugăciunea. b. Pocăința. c. Mărturisirea. d. Botezul.

5. Experiența creștină se dovedește prin:

a. Calitatea de membru al bisericii. b. Credincioasa păzire a tuturor poruncilor. c. Ajutorarea altora. d. Experiența continuei părtășii cu Hristos.

6. Omul este întors dela păcat la Dumnezeu prin:

a. Lucrarea Spiritului Sfânt. b. Recunoașterea că este pierdut. d. Dorința de a fi mântuit. d. Predici frumoase de redășteptare.

7. Omul este îndepărtat dela părtășia cu Dumnezeu prin:

a. Neplăcerea pe care o are Dumnezeu față de păcat. b. Lipsa sa de a se ruga. c. Slăbiciunile sale. d. Propriile sale nelegiuiri.

8. Afirmația: „Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt Duh și viață”, se găsește în:

a. 2 Tim. 3, 15; b. Ioan 6, 63; c. Ps. 119, 11; d. 1 Petru 1, 23.

Tabita la lucru

Raportul biblic arată că în Iope, localitate în Iudeea, era o uceniță cu numele Tabita, care era cunoscută ca una care făcea „o mulțime de fapte bune”. Faptele bune despre care se vorbește aci, sunt cele de ajutorare a celor cari nu se mai puteau ajuta singuri. Ea lucra cu mâinile ei haine, cămăși și alte obiecte de îmbrăcăminte și le împărțea după nevoie. (Fapte 9, 36, 39). Numele ei a rămas înscris pe paginile Sfintei Scripturi și el se află scris, cu siguranță, și pe paginile care alcătuiesc Cartea Vieții.

Domnul nostru Isus Hristos, care a simțit întotdeauna cu cel în nevoie, făcând bine tuturor, a făgăduit că cei ce vor face la fel se vor împărtași de împlinirea unor mari și minunate făgăduinți: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu”... spune făgăduința Domnului — și luați în primire ceea ce v'a fost pregătit încă dela întemeierea lumii, „căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbră-

cat; am fost bolnav, și ați venit să mă vedeți”. Matei 25, 34—36.

Iubiți frați, suntem din nou în pragul unei ierni. Poate că unii vor duce lipsă de îmbrăcăminte, mâncare și căldură. Gândiți-vă la făgăduința Domnului și la ceea ce a făcut El și ucenița Sa, Tabita din Iope.

„Sunt orfani față de care trebuie să avem grijă; dar mulți nu se vor avânta să întreprindă o asemenea lucrare, căci ea cere o mult mai mare lucrare decât gândesc ei să facă, lăsându-le doar puțin timp liber pentru distracție. Dar la ziua de cercetare, aceste suflete cari nu au făcut nimic, cari s'au dovedit lipsite de simțul dărniciilor și al sacrificiului vor afla că cerul nu este decât pentru aceia cari au fost lucrători, care au renunțat la ei pentru cauza lui Hristos. Nicio prevedere nu s'a făcut pentru aceia cari vreodată ar fi luat o asemenea cale deosebită de a se interesa și a privi numai la ei. Ei nu sunt osândiți din pricina lucrurilor pe cari le-au făcut, ci pentru ceea ce nu au făcut.

Unde stă scris

în „Curierul Misionar” No. 6?

„Nimeni să nu fie urmărit pentru credința sa”?

„Pilda Domnului vorbește”.

„Afară clopotele chemau pe oameni la rugăciune”.

„Harul Tău m'antărit să-Ți cânt”.

„Femeia este chemată să ia roluri importante alături de bărbați”.

„Să avem și noi față de alții aceeași răbdare pe care Domnul Hristos a avut-o față de noi”.

„Cel nepăsător și indiferent să ia aminte”.

„Primește-mă Isus Hristos”.

„Țin legea cu râvnă de proroc”

„Căminul ar trebui să vestească lumii iubirea cea caldă a bunului nostru Tată ceresc”.

„La țară când se primesc musafirii îi culcă în camera principală”.

„Numărul pelerinilor era foarte mare”.

„Domnul Hristos le făgăduiește viață veșnică”.

„Viața Domnului Hristos s'a caracterizat printr'o ascultare desăvârșită”.

„Să nu dați loc unui spirit neatenț”.

Indrumări: Fiecare să caute pentru sine. Străduiți-vă fiecare să găsiți personal unde stă scris în „Curierul Misionar”. Din lipsă de spațiu, rezultatele vor începe a fi publicate începând cu luna Ianuarie 1949.

Ei nu au făcut ceea ce Cerul le încredințase lor să facă. Ei s'au complăcut lor înșile, și trebuie să-și ia partea laolaltă cu cei cari au căutat plăcerea lor.

„Există orfani pe cari Hristos a poruncit urmașilor Săi să-i privească și să-i ocrotească întocmai ca pe o moștenire încredințată de Dumnezeu. Prea deseori aceștia sunt trecuți cu vederea și lăsați în părăsire. Oricât ar fi de sdrențuiți și cu înfățișare respingătoare, ei sunt totuși proprietatea lui Dumnezeu. Ei sunt răscumpărați cu un mare preț și în ochii Domnului ei sunt tot atât de prețioși ca și ei. Ei sunt membrii familiei mari a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca economi ai Lui, sunt răspunzători pentru ei. Sufletele lor, zice El „le voi cere din mâna ta”.

Toma Dobre

6 Noembrie

Iubirea urmează osteneala. Colos. 3, 23.

„Intr'o zi pe când un profesor trecea pe stradă, întâlni o fetiță ca de vre'o șapte ani, care ducea în brațele ei un copil bine dezvoltat și destul de greu.

→ „Dar bine Lenuțo”, zise profesorul, copilul pe care-l duci în brațe e prea greu pentru tine”. Foarte mirată fetița răspunse:

— „Ba nu e greu de loc pentru mine, doar e frățiorul meu”. Copila harnică nu putea înțelege de ce frățiorul ei să fie greu de purtat în brațe pentru ea. I se părea atât de firesc acest lucru adică de a îngriji de frățiorul ei, pe care îl iubea, încât s'a mirat de observația profesorului.

Ceiace face cineva cu plăcere, nu e greu niciodată, căci iubirea ușurează osteneala”.

19 Noembrie

Cercetarea Scripturilor. Ioan 5, 39.

Ca unii cari pășim pe urmele Domnului Hristos trebuie să ne apropiem tot mai mult de cei cari au nevoie de slujirea noastră. Să deschidem Sfintele Scripturi și să le cercetăm împreună cu cei cari

O sfântă conlucrare

Ioan 4, 35.

Sfatul dumnezeesc este ca predicatorii și membri laici să pornească la lucru. Ei vor găsi persoane cari vor primi Adevărul și cari își vor consacra viața pentru mântuirea sufletelor lor.

Este o greșală fatală a-și închipui cineva că lucrarea câștigării de suflete depinde numai de predicatori. Credinciosul umil și consacrat trebuie încurajat să intre în vie și să lucreze. Membrii bisericii se pot ridica acolo unde se ridică și predicatorul. Ei îl pot urma și ajuta să poarte poverile spre a nu fi copleșit și a nu se descuraja. Lumea va fi convinsă nu prin ceea ce se învătă de la amvon ci prin ceea ce trăesc membrii bisericii. Predicatorul de la amvon anunță teoria Evangheliei, dar evlavie practică a bisericii dovedește puterea ei. Cel mai bun ajutor pe care predicatorii îl pot da membrilor, este de a face planuri pentru o bună conlucrare.

vor să ta aminte. Să prezentăm cerințele Legii lui Dumnezeu, și celor cari ezită să le cetim din făgăduințele Lui stimulând pe cei nepăsători și întărind pe cei slabi.

20 Noembrie

Experiența lui Filip. Fapte 8, 35.

Etiopianul reprezintă o mare clasă de oameni cari au nevoie de învățători. Aceștia sunt cei cari citesc Scripturile dar cari nu înțeleg importanța lor. Filip reprezintă pe cei cari aud glasul lui Dumnezeu și cari vor merge unde El îi trimite. Bărbați și femei cari cunosc pe Dumnezeu sunt necesari pentru a explica acestor suflete Cuvântul lui Dumnezeu.

27. Noembrie

Răsplata pentru lucrul făcut. Mat. 25, 23.

În ceruri vom vedea pe aceia pe cari i-am ajutat, pe aceia pe cari i-am invitat în căminurile noastre, pe cari i-am scăpat din ghiarele ispitei. Vom vedea fețele lor reflectând strălucirea slavei lui Dumnezeu. Astfel cei cari în lumea aceasta au fost conlucrători cu Dumnezeu își vor primi răsplata.

N. Gheorghită

„Lenea și religia nu merg mână în mână și pricina marei noastre lipse în viață și experiența noastră creștină este inactivitatea în lucrarea lui Dumnezeu. Mușchii corpului nostru vor ajunge slabi și nefolositori dacă nu sunt ținuți în activitate și la fel este și cu natura noastră spirituală. Dacă vrei să fii tare trebuie să pui la lucru toate puterile tale”.

„Acuma nu e timp de dormit, Cel care acum cutează să dormiteze va pierde ocazii prețioase de a face bine. Nouă ne este dat fericitul privilegiu de a strânge sнопii în marele seceriș. Și fiecare suflet va alcătui o nouă stea în cununa lui Isus iubitul nostru Mântuitor.

Cine se va grăbi să pună jos instrumentele de lucru când prin stăruință, încă puțină stăruință vor câștiga noi biruințe și va aduna noi trofee pentru veșnicie”?

N. Gheorghită

Intr'o comună din județul Teleorman, copilul unui sătean se juca pe lângă fântână care avea o spărtură destul de mare în apă-rătoarea de ciment dela gura ei. Mama copilului, deși avea o grijă deosebită pentru el, a observat la un moment dat că copilul nu se mai vede în curte. Alergă la fântână și spre groaza ei, observă că micuțul căzuse în fântâna cu apă la o adâncime de cinci metri. La strigătele mamei, tatăl copilului, veni repede și după ce își dădu seama de primejdie, alergă după o scară.

Mama, însă, nu a avut răbdare să aștepte până ce soțul va aduce scara, ci, după o judecată fulgerătoare, sări în fântână și căzu alături de copil.

Când tatăl copilului s'a întors cu scara, a văzut spre uimirea lui, că mama sta în apă cu copilul în brațe, bucuroasă și fericită că putuse să-și salveze odorul scump, la care ținea mai mult decât la viața ei și pentru binele căruia era gata să jertfească orice.

„Poate o mamă să uite copilul pe care-l alăptează și să nu aibe milă de rodul pântecelui ei?”

Iubirea Mântuitorului Isus, a întrecut însă și iubirea de mamă, deoarece noi nu numai că n'am voit să-I fim copii, dar îi eram și vrăjmași de moarte. Și totuși El urcă de bunăvoie înălțimile crucii de pe Golgota și muri în chinuri de nespuns pentru cei cari nu L-au iubit, adică pentru noi.

De aceea admirăm iubirea jertfitoare de mamă, dar în fața iubirii Mântuitorului Isus, ne plecăm genunchii fără cuvânt, și rămânem numai cu o singură dorință: de a iubi și noi la rândul nostru pe Acela care ne-a iubit mai întâi, și a murit pentru noi într'o vreme când noi nu ne dam seama de primejdia morții vecinice în care căzusem din cauza păcatelor noastre.

R. A.

Despre organizarea statală a Republicii Populare Române

Țara noastră este un Stat popular, unitar, independent și suveran. În Republica Populară Română, potrivit cu art. 3 al Constituției, întreaga putere de Stat emană de la popor și aparține poporului. Poporul își exercită această putere a sa prin organele sale reprezentative, alese prin vot universal, egal, direct și secret. Organul reprezentativ suprem al puterii de Stat este Marea Adunare Națională, care e unicul organ legislativ al Republicii Populare Române. Marea Adunare Națională alege din sânul său, cu o majoritate de jumătate plus unul din numărul total al deputaților, Prezidiul Marelui Adunări Naționale al Republicii Populare Române, compus după cum urmează: dintr'un președinte, trei vice-președinți, un secretar și 14 membri.

Organul suprem executiv și administrativ al R. P. R. este guvernul care se compune din: Președintele Consiliului de Miniștri (Primul ministru), din unul sau mai mulți vice-președinți și din miniștri, care împreună alcătuiesc Consiliul de Miniștri. Formarea Guvernului cade în sarcina Marelui Adunări Naționale, care desemnează pe miniștri dintre deputați sau dintre persoane nefăcând par-

te din Marea Adunare Națională. În intervalul dintre sesiunile Marelui Adunări Naționale, numirea și revocarea miniștrilor se face de Prezidiul Marelui Adunări Naționale la propunerea Președintelui Consiliului de Miniștri. Prezidiul Marelui Adunări Naționale poate numi, la propunerea Consiliului de Miniștri, miniștri adjuncți la orice ministere. Miniștrii conduc departamentele respective pe baza directivelor generale, date de Consiliul de Miniștri, dând, în conformitate cu Legea, decizii obligatorii pentru toți cetățenii.

Organele locale ale puterii de Stat sunt consiliile populare locale, care se aleg pe 4 ani, prin vot universal, direct, egal și secret. Consiliile populare locale au următoarele atribuțiuni: îndrumază și conduc activitatea economică, socială și culturală locală, potrivit legilor și dispozițiilor organelor administrative superioare, elaborează și execută planul economic și bugetul local; se îngrijesc de buna administrare a bunurilor și întreprinderilor locale, de păstrarea ordinii publice, de apărarea drepturilor locuitorilor, de respectul și aplicarea legilor, precum și de luarea măsurilor necesare bunului mers al gospodăriei locale.

Organele de direcție și execuție ale consiliilor populare locale sunt comitetele executive care se aleg din sânul consiliilor prin lege. Consiliile populare și comitetele executive locale își desfășoară activitatea în conformitate cu legile și sunt subordonate consiliilor populare și comitetelor executive superioare, precum și organelor administrative centrale.

Organele judecătorești ale Republicii Populare Române sunt: Curtea Supremă, una pentru întreaga țară, Curțile, tribunalele și judecătoriile populare. La toate instanțele, cu excepția Curții Supreme, judecarea are loc cu asessori populari, afară de cazurile când legea dispune altfel. Primul președinte, președinții și membrii Curții Supreme sunt numiți de Prezidiul Marelui Adunări Naționale la propunerea guvernului. În Republica Populară Română parchetul supraveghează respectarea legilor penale, atât de către funcționarii publici cât și de către ceilalți cetățeni.

Parchetul se compune dintr'un procuror general al Republicii Populare Române, care se numește de Prezidiul Marelui Adunări Naționale la propunerea guvernului, — și din mai mulți procurori.

La toate instanțele de judecată debaterile sunt publice, afară de cazurile și condițiunile prevăzute de lege.

Dreptul de apărare în fața instanțelor este garantat.

Ioan Bătrâna Voivodeni

Trecerea dela un cult la altul

Lămuririle Ministerului Cultelor

Intrucât art. 38 și 39, din noua lege a Cultelor, care se referă la trecerile dela un cult la altul aveau nevoie de unele explicații în ce privește aplicarea lor, Ministerul Cultelor dă următoarele lămuriri pe care le comunicăm întocmai, cu scopul de a fi cunoscute de toți cei interesați:

1. Trecerile dela un cult la altul, sau părăsirea unui cult sunt libere și garantate de lege.

2. Declarația de părăsirea unui cult se poate face și individual și în grup de mai multe persoane deodată. Când declarația este făcută în grup, ea va fi semnată de fiecare declarant.

3. Declarația de părăsirea unui cult, cu arătarea organizației locale părăsite, se înaintează primăriei locale, pentru a fi comunica-

tă părții componente a cultului părăsit.

Primăria locală este obligată să elibereze la cerere dovada care constată depunerea declarației. Dovada poate fi individuală sau colectivă, arătând nominal pe toți semnatarii săi.

În caz când comunitatea locală a cultului părăsit a încetat de a mai exista în fapt, primăriile locale vor înainta declarațiile de părăsire a cultului, prin Prefecturile respective, Ministerului de Culte, spre cele legale.

4. Un cult religios nu poate primi în sânul său pe nimeni, decât pe baza dovezii liberate de primăria locală, constatând depunerea declarației de părăsire a cultului.

CATRE CETITORI

Acei dintre stimații noștri cetitori, cari au vreo idee bună, ilustrație, istorioară sau cunosc vreo întâmplare reală care ar putea folosi și altora prin conținutul lor moral și instructiv, sunt rugați să le trimită și „Curierului Misionar”.

Este de dorit ca tot ce se trimite să fie scurt și cu cât mai multă învățătură morală. Se va arăta și izvorul (cartea) de unde s'au luat cele trimise.

Deasemenea cel care trimite ceva din cele de mai sus va arăta separat din ce comunitate face parte și de când. Ce va fi potrivit se va publica. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Curierul Misionar

Rezultatul examenului

„Intrebări Biblice din Curierul Misionar Nr. 5.

Agnita: Matei Gemica, Moroșan Ion, M. Pavel, M. Stefan, Puiu Melania; **Alexandria:** Ardeiaș Ana, A. Lidia, Căluș Didi, Drăgușin Cornelia, Enache Petre, Iorga Emanuel, Pascu Marioara, Stoica Sandu, Toma Marin, Vasile Constantin. V. Elena; **Aninoasei:** Enache Ilie, Luntreanu Maria, L. Marioara, Stoian Constanta; **Arad-Micalaca:** Camieniță Gheorghe, C. Savu C. Teodor, Danțoș Ioan, Drenceanu Dumitru; **Aricești:** Pribeagu Ion, Voinea Nelu; **Băduleasa:** Dulă Mitra, Trandafir Marioara, Vlad Lina, V. Paul, Vâlcea Ana; **Băleasa:** Ciorică Ion; **Bălcescu N.:** Grigoraș Anișoara, G. Virginia; **Băltișoara:** Bădulea Ion, Cioban Ana, C. Angelica, Plai Ion Stoichiu Ana, S. Dumitru, S. Maria, S. Matei, Turtoi Constantin, T. Ilie; **Baldovinești:** Frâncu Ioana, F. Marin, Nedelea Paulina; **Bârlad:** Bârgău Lidia, Caradnită Z, Ceaușu Felicia, C. Lidia, Ciolan Didina, C. Gheorghe, C. Maria, Cucos Nicolae, C. Maria, Ha'an Silvia, Ibănescu Leon, Raicu Alex. R. Neculai, R. Vasile, Roțaru Ion, Vami Mândița; **Berești-Tazlău:** Baci Pintilie, Joja Lița, J. Nicolae, Munteanu Maria, Savin Marin, Vrâncianu Aurel; **Bobâlna:** Dudaș Savin; **Borșa:** Danciu Vasile; **Brăila:** Albescu Teodor, Baltă Elena, Nica Constantin, N. Jenița; **Brânceni:** Zegrea Olimpia; **București-Belu:** Gheorghe Ștefania; **București-Grant:** Botezatu Dan, Buescu Tina, Cârlogan Emilia, Florea Angela, Gheorghe Mariana, Graur Gilly, Hedwig Ana, H. Gheorghe, Ghimiș Nicolae, Mânzățeanu Olga, Oprea Ion, Petreanu Eliza, Petrescu Estera, P. Lucia, P. Zoe, Răileanu Aurelia, R. Cornel, Reolcea Paula, Stoica Cornelia, S. Dumitru, Tolici Paul, Zamfir Damian; **București-Labirint:** Boanță Ionel, Burlacu Ilie, Căluș Ana, Căluș Zefania, Câmpianu Paul, Caraiwan George, Dodiță Ștefan, Drăgușin Camelia, Florea Dumitru junior, Florea Gabriela, Gatin Aurica, Ghiorghită Magdalena, Ghiorghită Valeriu, Iatan Maria, I. Petre, Nagy Estera, Neață Dumitru, Popa Ruth, Tănase Gh. Teodorescu Lidia, T. Marieta, Turlea Lucian, T. Ortansa, Tene Costel; **București Noui:** Chiș Draga, Constantinescu Gabriela, C. Lucia, C. Magdalena, Costescu Florea, Creangă Domnica, Cristescu Maria, Culcea Timotei, Stoica Ion, Stoicescu Viorica, Vălcu Constantin; **Buzău:** Ciulin Neculai, Dinescu Velu, Dincă Const., D. Iolanda, Iurevici Elena, Margareta Jenica, Radu Julieta, Teodorescu Elena; **Buzescu:** Delcea Anghelina, D. Ion, D. Marin, D. Stancu, Mareș Anghelina, Mihai Rahela, M. Steliana, Nicula Lenuța, Pârvan Ionel P. Ștefan, Pârvu Marioara, P. Nicolai, Soare Savu; **Brașov-Stupini:** Brâncianu Alex., Mărășescu Ecaterina, Pârvan Carmen, Pătrăncuș Ioan, Stoica Gheorghe; **Cămăraș:** Cerman Cornel,

Farkas Andraș, F. Anuska, F. Sandor, Orban Ianos, Partik Ianos, Szekely Sandor, Udvar Iozsef, Varro Ferenc; **Câmpulung-Bucovina:** Petrescu Galina; **Câmpulung-Muscel:** Ianculescu Cornel, I. Ortansa, Oprina Maria, Smărăndescu Lidia, Stanciu Marin; **Cândești:** Panait Sila, Stătuțescu Nicolae, S. Veta, Tănăsoiu Marioara, N.; **Caracal:** Firică Lucia, F. Daniel, Gheorghe Virginia, G. Corneliu, G. Gabriela, Vișinică Ion, V. Nicolae, V. Titu, **Cârloman:** Ciurea Ion, C. Natalia, Dunca Elena, D. Ghiță, D. Ilie, D. Lidia, Rădanu Nastasia, R. Vasile; **Cervenia:** Bragașiru Gherghina, B. Ioana, B. Pintilie, B. Stan, Buduroiu Cristea; Bunea Zamfir, Cârnea Pefila Carol David, C. Stelian, Chendrea Stelian, Chilom Veta, Cristache Ion, Dinu Mitică, Găină Alex., G. Frusica, G. Ion, G. Silvia, Gurban Florea, Nicolae Marioara, Rac Petre, R. Tabita, Tănase Ilie, Totolan Fică, T. Petre, Vate Dtru, V. Marioara; **Ciuperceii Noui:** Baba Aurel, Bădoiu Marin, Banca Constantin, Becheru Titu, Cocora Constanta, C. Ionel, Ionică Janeta, I. Ion, Ispas Maria, Manea Lenuța, Mica Constantin, Mitran Ionel, Sângureanu Elena, S. Ionel; **Ciuperceii Vechi:** Bistriceanu Eliza, B. Ion, B. Tabita, Craioveanu Maria, Fudulea Ionel, F. Lucia, Leoveanu Gicu, Manea Anuța, M. Ion; **Constanța:** Cureteu Dumitru, C. Marioara, C. Mihail; **Coțofeni:** Mihaescu Aurica, M. Florica, Nica Anicuța, N. Ioana, Nity Ioan, Patruț Ioana; **Craiova:** Abraham Emilia, Brânduș Marieta, Constantinescu Lucia, Firuț Petre, Jercău Puica, Lehaciu, Lidia, Iută Marin, L. Nicolae, Mateiaș Zaharia, Munteanu Nușă, Popescu Daniel, P. Eugenia, Stoian Ionică; **Crângeni:** Predică Florea, Tecu Ion, Vasilache Pavel; **Curtișoara:** Băban Florica; **Cuza-Vodă:** Agapie Marioara, Albu Maria, A. Ștefan Ionescu Niță, Neagu Ghiță, Stroiia Gheorghe; **Darabani:** Andruș Aurel, A. Emilia, Băjenaru Dina, Beariu Floarea, Baci Ilie, Burlacu Gheorghe, B. Vasile, B. Estera, Catruță Dumitru, Imbir Ghiorbă, Iordache Elena, Păltișanu Ecaterina, P. Gica, Teșanu Const., T. David; **Dărmănești:** Manu Elena, M. Nicușor, Mărgărit Gh., M. Ion, Stănescu Lenuța; **Deleni:** Paraschiv Costică, Parfenie Ioan, P. Vasile, Timofte Vasile; **Dej:** Rusz Erzébet, Szatmari Ana; **Dobrotinet:** Anghel Dina, A. Ion, A. Marin, Preda Dumitru, P. Nicolae, P. Tănase, Radu Filofteia, R. Spirache, Stănoiu Aurel, S. Ana, Ungureanu Ghiorghită; **Dorobanți:** Barbălată Elena, B. Maria, B. Mihai, Fedeleș Aglaia, F. Gabriel, Ilie Aglaia, Iordache Saveta, Toma Lidia; **Dracea:** Anghel Baban; **Flămânda:** Costea Georgeta, Toncu Grigore; **Focșani:** Teodor Mihai; **Frata:** Cionță Alex. Ilișan Ana, I. Ionel, Juanici Margareta, Ravică Saporan, Szabo Iosif, Târnaveanu Maria; **Frătești:** Ciocan

Ilie, Ciocan Petruța, Grecu Elisabeta, G. Florica, G. Maria, G. Oita, G. Rută, Oncu Petre, Păduraru Gh.; **Furculești:** Boboc Lina, Lițeanu Niculina, Mândreanu Marioara, Mihailă Didina, Scumpieru Alex. Smarandache Marina, Șopârlache Sabina, Suică Costică, S. Floarea, S. Mița, Tene Caterina, T. Daniel, T. Marioara; **Geaca:** Ciorba Iosif, Podari Vasile, Reșteanu Gh.; **Gherghița:** C. Manea; **Gostin:** Ghioldă Lenuța; **Grigoreni:** Cicimeag Costică, Popa Gică, Săndulache Isida, S. Magdalena, Șova Dragomir, Ș. Niculai; **Grivița:** Tudor Maria, T. Silica, T. Veta; **Hendorf:** Madiga Eftimie, M. Marioara; **Iasi:** Agapie Elisabeta, A. Ionică, A. Lidia, Beșleagă Ana, B. Daniel, B. Eugenia, Beteșanu Elena, Cazarici Elena, Măciucă Ion, Miller Viorica, Olteanu Marioara, Onuță Constantin, O. Sofia, Răileanu Rodica, Stoicescu Ionel, Văraru Elena, V. Ionel, Vladimir Mihailev, Vlahopol Ariela, V. Steluța; **Intorsura:** Bordău Elex. Iuda; **Iuda:** Bartos Elena, B. Emilia, B. Ion, Kasper Mihail, Socolian Lidia; **Izvoarele Sucevei:** Crăciuniac Elena, C. Ilie, Drebița Ecaterina, D. Ilie, D. Sandu, D. Timoftei, Lazăr Ecaterina, Moțca Ileana, M. Petrea, Rebenciuc Ileana, R. Maria; **Leordina:** Bumbar Dumitru, Bot Gavrilă, B. Maria, Cocirca Ion, Leordean Grigor, Nistor Ion; **Leortești:** Cazacu Maria, Iftede Pachita, Munteanu Elena; **Lisa:** Băcanu Petre, Costea Anton, Nicolae Petre, N. Veronica, Stoica Lina; **Lucieni:** Filip Ion, Nedelcu Marioara, N. Vasilica, Pătuțica Neluța; **Măgurele:** Stoica Zinica; **Măgurele-Turnu:** Cărgaliu Mioara, Necea Marioara; **Mălușteni:** Balaban Ștefan, Blănaru Ioan, B. Iacob, Canditu Ion, Diaconu Eugenia, D. Estera, D. Maria, Felea Claudia, F. Decebal, F. Olimpia, Liga Aurelia, L. Junia, L. Laurentia, Mătură Dumitru, Mediga Gh., M. Maria, M. Paul, Oanea Mitică, Strătilă Laurentia; **Mangalia:** Crăcan Gică, Graure Elena; **6 Martie 1945:** Dărmină Gh., D. Petre; **Medgidia:** Anghel Silvia, Ungureanu Andrei, Voicu Titu; **Mihai Viteazu:** Dumitrașcu Eugenia, D. Gabriela; **Miheșul de Câmpie:** Arsinte Năstase, Ogran Viorica, Sinteșan Dumitru, S. Maria, S. Marin, Suci Emil, Zămbreanu Nelian; **Meșna:** Halunca Ion; **Moștești:** Bărbulescu Ionel, Beșliu Marcela, Tolan Sândica; **Murgăși:** Ilinoiu Aurelia, I. Cornelia, Oprea Lidia, O. Magdalena, Opreșcu Iosif; **Nenciulești:** Biu Marin, Epure Grigore, Ion Ion, Ivașcu Ion, Nițu Nicolae, Pomană Petre, P. Tudor, Sindilă Petra, Tuțu Nicolae, Vasile Ilie, V. Tudorița, V. Vlad; **Negoești:** Barbu Gheorghe, Bordea Milica, Ionescu Estera, Gică, Anton, G. Crăciun, Popa Maria, P. Nicolae, P. Stela, Tuđorescu Vasile; **Ochiul Boului:** Păun Zamfir, Tincă Ion; **Palatca:** Dezmeri Rozalia, Farkas Irina, Jukos Ibolyka, Menyhart Ana, M. Geza, M. Juliana, M. Maria, Pasztor Ferenc, P. Iozsef, P. Irina, P. Martin; **Părlita:** Bocena Elisabeta, B. Mitică, Cojocaru Elex., Dinu Dalita, D. Rahela, Dragomir Iacob, D. Petrică, Nicolae Dabu, N. Ion, N. Iacob, N. Lucia, Pană Dancea, P. Drina, Păun Florica,

Petre Leana, P. Titina, Petrică Pia, P. Marița, Stafu Tudor, Stănculescu Ilie, S. Lidia, Tănase Filip, T. Gheorghe; *Pata*: Pinteia Emilia; *Pechea*: Dona Paraschiv, Potilea Anica, Serban Maricica, Tănase Alex., T. Stefan; *Piatra*: Colțuc Didina, C. Florică, C. Ilie, C. Lidia, C. Sicu, Cristea Lenuța, C. Marioara, Dragomir Metodie, D. Paulina, Dumitrașcu Ieremia, Florea Nicu, Nătarău Marioara, N. Mița, Păscuț Constantin, P. Lunelia, Stoasă Anica, Strâmbu Florea, S. Gheorghe, S. Marioara, S. Vasile; *Pietrile*: Ciobanu Dobre, Constantin Petre, Grosu Nicolae, G. Tănăruț, Zamfir Florea; *Ploești*: Lidia Rădulescu, Drăghici Ion, Gheorghe Alex.; *Policiori*: Blehotescu Maria, Burlacu Valeria, Dumitrescu Ion, D. Lucia, D. Paul, D. Virgil, D. Zaharia, Fetecău Cornel, F. Titu, Gavrilă Neculai, Ichim Rica, Iosif Victoria, Negoșanu Aurelia, N. Stelian, Pavel Tinca, Stoica Georgeta, S. Natalia, Ungureanu Dobrița, U. Gheorghe; *Poenesti*: Bucur Gh., Câmpeanu Aneta, C. Elena, C. Ion, C. Titu, Ciobotaru I., C. Lidia, Fântanu Agara, Gheru Costică, G. Mihai, Roșu Victoria; *Plosca*: Agapie Ionel, Brezoe Florea, Calotă Florica, C. Necolae, Dobrică Daniel, D. Paul, Gătan Florea, Gheorghe Florică, Mocanu M., Petrucă Marioara; *Rădăuți*: Constantinescu Anton; *Roman*: Moroșan Gabriel, Toma Marioara, T. Virginica; *Roșiorii de Vede*: Barbu Ana, B. Veronica, Căcu Apolin, C. Zefania, Duică Camelia, D. Gabriela, D. Paul, Iorga Jeni, Mînea Ion, M. Mihail, Nițulescu Elena, Patpâiac Rodica, Rizea Emilia, R. Estera; *Săcele-Constanța*: Ruscu Iacob, R. Lidia; *Săliște*: Andruș Alex., Coțan Dominica, C. Viorica, Gherasim Dumitru; *Săpânța*: Colpelnic Teodor, Gheorghe Didina, Gh. Ion, Gh. Pop, Stan Dumitru, S. Grigore, S. Ion, S. Teodor; *Sărmaș*: Berzasî Irina, Galfi Elisabeta, G. Estera, G. Marton, Kiss Daniel, K. Elisabeta, Ilyes Ecaterina, I. Ianos, Nagy-Iolanda, Partik Sara, Szasz Agneta, S. Berta, Toth Domokos, Vitaris Iosif, V. Sandor, Zsigmond Ecaterina, Z. Lenuța; *Schiopeni*: Diaconu Pavel; *Seaca*: Băcanu Dumitru, B. Ilie, Dobre Aglae, Răsfugitu Fănică, R. Ionel, Saioc Dumitru, Stancu Daniel, S. Petre, Zechici Lucian, Z. Sandu, Z. Tanța, Z. Valer; *Secara*: Buscă Elena, B. Ilie; *Sighet*: Aricsău Juliska, Bodnaruc Ilona, Cazan Petre, Mihnea Lenuța, Tătaru Letiția, T. Teodor, Teodor Lilica, Velciuc Iosif, V. Culiiana; *Simileasca*: Baston Natalia, Radu Julieta, Sofronie Mișu; *Sinești*: Edu Anicuța, E. Cornelia E. Marioara; *Slănic-Prahova*: Bocăneanu Elena, Isar Eugenia, Stuparu Anișoara, S. Aurica, S. Marioara; *Slatina*: Radu Emilia, Ștefănescu Constanța; *Slăvești*: Boboc Eugenia, Chircu Petre, Dumitrescu Elena, D. Iacob, Jerpel Dumitru, J. Elena, Pițurlea Avram, P. Elena, Preoteasa Constantin, Șamotă Daniel, Ș. David, Ș. Petre, Ș. Rahela, Ticlean Petre; *Șofronea*: Totoreanu Mihai; *Sperieșeni*: Constantinescu Victoria, C. Dragna, Drăguț Stancu, Ghiorghită Anghel, Negoii

Iosif, Niță Vasilica, Stănescu Dumitru, S. Marioara, Stoica Amica, S. Ioan, S. Marioara, S. Victoria; *Spătărei*: Popescu Florica, P. Maria, Sandu Ilie, S. Marieta, S. Petre; *Spineni*: Belu Constantin, B. Elisabeta, B. Ilie, B. Ionel, B. Ioan, B. Septimea; *Sudiți*: Antea Elena, Alexandru Iosif, Burtea Gh., Iavu Ana, I. Dunu, I. Silvestru, Gheorghe Apostol, Gh. Petre, Grigorescu Victor, Nicolae Veta, N. Barbu, Neagu Corneliu, N. Petre, Simion Florica, S. Gheorghe, S. Maria, S. Petre, S. Titu, Vintilă Constantin, V. Ion, V. Mihai, V. Virgil; *Strunga*: Baci Corneliu, B. Ioan, B. Maria, Colțun Maria, Cosenanu Elisabeta, Puzidriec Elena, Simion Vasile, Seredec; *Suhaia*: Lincu Gh., Șuța Seacă: Badea Emilian, Burtescu Daniel, B. Leonte, Călinescu Nețuța, Mănescu Aurică, Marinuș Marioara, Minculescu Ștefan, Mierlescu Marin, Neagu Gică, Nișorescu Gh., Tudose Aurelia, T. Gheorghe, Voicu Nicola; *Târnăveni*: Bartha Dezső, B. Ilona, B. Iosif, B. Magdalena, Covrig Elena, Miklos Julaska, Roman Ioana, Romulus Morariu, Szabo Margit, Szasz Erzsike; *Tecuci*: Bujor Jenica, Bujor Mihai, Ilie Anuța, Păna Neculai, Pleșan Paraschiva, Roșoiu T., Tudor Geta, T. Paraschiva, Zarimba Stela; *Tencănu*: Mateiaș Ionel, M. Lidia; *Țigănești*: Brăncianu Paraschiva, Ciupercă Floarea, C. Ion, Diaconu Alex., Mitrică Simion, Mitroiu Petre, Rufir Marin; *Traian*: Rușanu Florea; *Ulmeni*: Badea Maria, Buzean Estera, Copăceanu Ion, C. Lucia, C. Marioara, C. Titu, Moțoi Stana, Schiopu Constantin, S. Zizia, Soreată Elena, Zapațilă Fănică; *Urleta*: Bujoi Dumitru, Dinescu Florica, Marin Mihail, Mocanu Costică, Părvu Lenuța, P. Steluța; *Vad*: Vulvară Iosif; *Valea Seacă*: Dinu Lidia, D. Nicolae, D. Tudorița, Martinescu Zamfira, Vâlcea Tudorița, Zovera Nicolae; *Valuța de Sus*: Băluță Lenuța B. Nicușor, Dina Antonia D. Lidia, D. Pavel, Goanță Elena, G. Gheorghe; *Vârvor*: Călugăru Fică, C. Rica, Merișanu Ana, M. Toma, Puțoreanu Cornel, P. Steluța.

Din următoarele Comunități au mai răspuns parțial un număr de tineri arătat în dreptul fiecăruia:

Aninoasei 1; București-Labirint 2; Buzău 2; Buzescu 1; Darabani 2; Dej 10; Furculești 1; Iași 4; Piatra 13; Sărmaș, 1.

Ținem să amintim pe această cale că aceia cari nu-și văd numele trecut înseamnă că nu au răspuns bine la toate întrebările din numărul acela. Li îndemnăm însă a căuta să răspundă la întrebările din Curierul următoare.

Straja Dimineții

Conferința Oltenia Banat

Spineni: Belu Constantin 182; Belu Ilie 182; Belu Ion 182; Belu Ioan 182.

Arturo Toscanini

Arturo Toscanini, unul din cei mai renumiți dirijori de orchestră, era atât de miop încât s'a săturat de faptul că trebuia să se plece fără încetare asupra partiturii când cânta în orchestră la cello. S'a hotărât deci să memorizeze partitura sa. Ne fiind mulțumit cu atât, el memoriză și partiturile tuturor celorlalte instrumente cu intrările și modulațiile lor.

Intr'o seară când orchestra aștepta pe dirijorul ei ca să înceapă să cânte, se primi vestea că dirijorul se îmbolnăvise grav de tot.

Nimeni nu știa că Toscanini cunoștea pe dinafară întreaga partitură. Colegii din orchestră dădură sugestia ca să dirijeze el.

Cu toate că nu făcuse niciodată lucrul acesta mai înainte, cântărețul din cello se urcă liniștit la pupitru. Publicul a fost foarte mult mirat de ieșirea acestui tânăr de nouăsprezece ani și se întrebau ce va face.

El închise cartea cu partitura și conduse toată seara după memorie.

La sfârșit fu ovaționat de public și i se dădu serviciul de dirijor permanent. El înlocui cello cu bagheta de dirijor. Tânărul muzicant miop deveni un dirijor vestit.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, ca să devin un bun cunoscător și sincer ascultător de Tine.

Din lumea viețuitoarelor

„Intreabă dobitoacele, și te vor învăța, paserile cerului și îți vor spune; vorbește pământului și te va învăța și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?” Iov 12, 7—9.

Chiar cei mai mari ingineri tehnicieni au avut ceva de învățat dela animalele create de Dumnezeu.

Technicienii s'au uitat cu atenție la aripele fluturilor pe marginea cărora au văzut niște mici bastonașe cu sfere la capete. Când insecta sboară aceste bastonașe vibrează de 210 ori pe secundă. Planul de vibrație este fix ori care ar fi poziția de sbor.

Continuare la pag. 20

Studii Biblice

Lecțiunea 7

PILDA FECIOARELOR

Text biblic: Mat. 25, 1—13.

De memorizat: „Veghiați și rugați-vă”. Mat. 26, 41.

1. Despre ce se ocupă primul verset al acestui capitol? Mat. 25, 1.

2. Cu ce este asemănată împărăția cerurilor? Ce fac cele zece fecioare? Vers. 1.

În legătură cu obiceiurile orientale în privința căsătoriei se spune că atunci când mirele a ajuns acasă la el împreună cu mireasa, toți cari îl însoțesc, împreună cu invitații, intră înăuntru; apoi ușa se închide și după aceea nu se mai îngăduie niciunui întârziat să mai intre. Apoi urmează ceremonia căsătoriei.

3. Ce este spus despre aceste fecioare? Vers. 2.

4. Cum s'au pregătit fecioarele neînțelepte? Vers. 3.

5. Cum s'a deosebit pregătirea celor înțelepte de aceea a celor neînțelepte? Vers. 4.

6. Fiindcă mirele întârzie, ce făcurea toate fecioarele? Vers. 5.

Dacă fecioarele neînțelepte ar fi folosit timpul de întârziere a mirelui spre a se duce să-și umple candelile și vasele cu untdelemn, în loc să-și fi trecut vremea dormind, ar fi fost și ele gata atunci când veni mirele.

7. Ce strigăt s'a auzit la miezul nopții? Vers. 6.

8. Ce au făcut atunci toate fecioarele? Vers. 7.

9. Ce au cerut cele neînțelepte din partea celor înțelepte? Care era motivul pentru care cereau untdelemn? Vers. 8.

A avea candelile aprinse era de cea mai mare importanță căci ele preînchipuiau bucurie și urare de bine; candelile stinse preînchipuiau jale și moarte. De aci se înțelege încremenirea fecioarelor neînțelepte când și-au văzut candelile stingându-se și și-au dat seama că nu au untdelemn cu care să le umple.

10. Cum au răspuns fecioarele înțelepte? Ce sfat au dat ele? Vers. 9.

Răspunsul fecioarelor înțelepte nu este egoist, căci untdelemnul pe care îl aveau nu ar fi ajuns pentru toate. Împărțirea untdelemnului ar fi însemnat o deplină stricare a frumuseții alaiului de nuntă. În viața reală situația este aceeași. Oricât de întristate ar fi cele înțelepte cu privire la soarta celor neînțelepte totuși este cu neputință a le împlini lipsurile dându-le însușiri și trăsături de

caracter ce numai ele înșile le pot procura. Caracterul personal nu poate fi dat de cineva altuia. Tu nu poți să-mi dai răbdare și eu nu pot să-ți dau curaj. Este adevărat că fiecare dintre noi putem face mult unul pentru celălalt. Însă noi nu putem da cuiva calitățile pe cari noi înșine le avem, dar cari îi lipsesc lui.

11. Ce avu loc în timp ce fecioarele neînțelepte mergeau să cumpere untdelemn? Vers. 10 pr. p.

12. Ce ocazie fericită au avut cele cari erau gata? După intrarea în casă ce s'a făcut? Vers. 10 ult. p.

13. Când s'au întors, ce au zis fecioarele neînțelepte? Vers. 11.

14. Ce răspuns au primit? Vers. 12.

15. Ce îndemn dădu Isus? Vers. 13.

Lecțiunea 8

PILDA TALANȚILOR

Text biblic: Mat. 25, 14—30.

De memorizat: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puțin lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” Mat. 25, 21.

1. Ce altă pildă mai aminti Isus după aceea? Mat. 25, 14.

2. În ce fel și-a împărțit omul acela bunurile sale? Vers. 15.

3. Cel care primi cinci talanți cum i-a folosit? Vers. 16.

4. Cum a folosit talanții cel care primi doi? Vers. 17.

El a fost tot atât de credincios și înțelept ca și cel care primise cinci talanți. Chiar și cel care primise numai un talant ar fi putut întrece în scurt timp pe cel care folosisese cinci cu mai puțină credincioșie. Ce îndemn ni se dă aci de a folosi în măsura cea mai deplină toate însușirile pe cari ni le-a dat Dumnezeu!

5. Cel care primise numai un talant ce făcu? Vers. 18.

6. După mai multă vreme, ce se întâmplă într'o zi? Vers. 19.

7. Cu ce cuvinte se adresă cel care primise cinci talanți? Vers. 20.

8. Ce cuvinte de aprobare și ce răsplată i s'a dat? Vers. 21.

9. Ce spuse cel care primise doi talanți? Vers. 22.

10. Ce cuvinte avu bucuria să audă și el? Vers. 23.

11. Ce învinuire aduse cel care primise numai un talant? Vers. 24.

Dela nimeni nu se cere cu nimic mai mult decât o folosire credincioasă

să și din toată inima a însușirilor date de Dumnezeu oricari ar fi ele. Insușirile și talentele cresc prin folosirea lor. Nu este planul lui Dumnezeu ca noi să căutăm a nu pierde însușirile date de el ținându-le ascunse, și dacă este cu putință nefolosindu-le, ci El așteaptă ca noi să le facem a crește.

12. Ce atitudine luase el față de cele ce i se încredințase? Vers. 25.

Tocmai cel care a primit cel mai mic dar, a lăsat talantul nefolosit. Aceasta este o avertizare adresată tuturor acelor cari cred, că — dacă ei au prea puține cunoștințe sau mijloace — sunt scușiți de a face cu ele vreun serviciu Domnului Hristos. Dacă ar putea face vreun lucru mare, ar merge la lucru cu plăcere; însă, fiindcă nu pot servi decât în lucruri mici, ei se socotesc îndreptățiți, să nu facă nimic. Dar ei se înșală. Domnul prin împărțirea darurilor pune la probă caracterul. Omul, care a neglijat să folosească talantul său, s'a dovedit serv necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, el l-ar fi îngropat în pământ, cum a îngropat și pe cel unul. Neîntrebuințarea acestui singur talant a arătat, că el disprețuia darurile cerești.

13. Ce mustrare i se făcu? Vers. 26.

Stăpânul zise: „Ai știut” adică, potrivit propriilor tale cuvinte te voiu judeca după spusele tale (Vezi Luca 19, 22). Ce ai prezentat ca o scuza este chiar motivul pentru care ar fi trebuit să faci cu totul altfel decât ai făcut.

14. Ce i se spuse că ar fi trebuit să facă? Vers. 27.

15. Ce se porunci a se face cu acel singur talant ce i se dăduse? Vers. 28.

16. Ce binecuvântare va fi dată celor cari folosesc bine talanții încredințați lor? Care este urmea pentru cei cari neglijează sau nu vor să folosească aceea ce au? Vers. 29.

17. La urmă ce poruncă s'a dat? Vers. 30.

Lecțiunea 9

PE MUNTELE MASLINILOR

Text biblic: Mat. 25, 31—46.

De memorizat: „Adevărat vă spun că, oridecâte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Mat. 25, 40.

1. Pe când încă ședea pe Muntele Măslinilor despre ce lucruri le vorbi Isus? Mat. 25, 31.

2. Cine se vor aduna? Cum vor fi despărțiți? Vers. 32, 33.

3. Ce invitație se face? Vers. 34.

4. Pentru care lucru sunt lăudați ei? Câte feluri de a veni în

ajutor cuiiva sunt amintite aici? Vers. 35. 36.

Copiii și tinerii pot dovedi credințioșia lor față de Isus făcând tot ce ar putea spijini și ajuta pe cel în nevoie, sau în vreo greutate, pe vreun copil nenorocit. Orice faptă bună făcută față de unii ca aceștia Isus o socotește ca și cum ar fi făcută Lui Insuși. Micile atenții, micile fapte de iubire și sacrificiul de sine, cari se revărsă din viață tot așa de tăcut ca și parfumul dintr'o floare, — acestea alcătuiesc nu o mică parte de binecuvântări și fericire a vieții. Se va vedea la urmă că tăgăduirea de sine pentru binele și fericirea altora, oricât de umilă și nelăudată aci pe pământ, este recunoscută în cer ca semn al unirii noastre cu Isus.

5. În surprinderea lor ce întrebare au pus aceștia? Vers. 37—39.

6. Ce răspuns minunat de frumos primiră ei? Vers. 40.

Nu vă opriți numai la voi, mulțumindu-vă isă revărsați unul asupra altuia iubirea voastră. Prindeți orice prilej pentru a contribui la fericirea celor din jurul vostru împărtășind cu ei sentimentele voastre. Cuvinte de bunătate, priviri de simpatie expresii de apreciere, vor fi pentru mulți ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de încurajare, un fapt de bunătate, vor ajuta. Adevărata fericire se află în servirea neegoistă. Și, fiecare cuvânt și fiecare faptă de o astfel de slujire sunt raportate în cărțile cerului ca și cum ar fi fost făcute pentru Hristos.

7. Ce se va spune celorlalți? Vers. 41.

8. De ce sunt îndepărtați ei? Vers. 42. 43.

9. Ce vor răspunde ei când vor auzi aceste cuvinte? Vers. 44.

10. În ce fel li se arată greșeala? Vers. 45.

11. Care va fi urmarea păcatului lor? Care va fi răsplata celor credincioși? Vers. 46.

Lecțiunea 10

PREGATIREA PENTRU PAȘTI

Text biblic: Mat. 26, 1—5; 14—19; Luca 22, 1—13.

De memorizat: „Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit”. Mat. 26, 2.

1. După ce Isus termină de a da sfaturi ucenicilor Săi pe Muntele Măslinilor, despre ce sărbătoare aminti El? Ce spuse despre Sine? Mat. 26, 1. 2.

2. În vremea aceasta cine se strânsese la marele preot? Cine era atunci mare preot? Vers. 3.

3. La cari trei hotărâri au ajuns ei? Vers. 4. 5.

4. Cine puse stăpânire pe Iuda

în timpul acela? Din numărul cui făcea parte Iuda? Luca 22, 3.

5. Ca urmare, unde s'a dus Iuda? Care era scopul vizitei sale la mai marii preoți? Vers. 4.

Privim cu groază asupra trădării lui Iuda; însă cazul lui reprezintă o mare clasă ce se înșirue sub steagul lui Hristos, totuși ei sunt de fapt cei mai aprigi dușmani ai Lui. Ei se închină numai eului și banilor și folosesc numele de creștin ca o mască spre a ascunde faptele lor rele. Ei își vând integritatea pentru bani și mântuitorul lor pentru un mic avantaj lumesc. După ce Iuda încheie învoiala prin care se înțelese să dea pe Domnul său în mâinile celor cari însetau după viața Lui, el se alătură celorlalți ucenici ca și cum n'ar fi vinovat de niciun rău și ar fi cu totul interesat de pregătirile în vederea Paștilor. Trădătorul gândea că intențiile lui josnice ar fi ascunse de Domnul său, deși fiecare zi îi dăduse noi dovezi că Lui îi erau deschise gândurile și intențiile oricărei inimi.

6. Cum primiră mai marii preoților pe Iuda? Ce se învoiră ei? Ce făgădui Iuda? Vers. 5. 6.

7. Câți bani avea să primească Iuda pentru trădarea lui Isus? Mat. 26, 14—16.

Pentru treizeci de bucăți de argint — prețul unui sclav — a vândut pe Domnul mării dându-L pradă scării și morții.

8. Când sosi timpul pentru sărbătoarea Paștilor, ce întrebare ucenicii pe Isus? Vers. 17.

Sărbătoarea Paștilor a fost instituită cu ocazia ieșirii lui Israel din Egipt. Ea se serba odată pe an. Se tăia un miel, care era mâncat cu pâine nedospită. Părinții repetau copiilor lor istoria cum fusese scăpați din robia grozavă pe care o suferise în Egipt. Paștile nu urmărea să le aducă doar aceasta în minte ci el ținea mai departe spre Mântuitorul, Mielul lui Dumnezeu, care avea să vină să scape pe poporul Său din sclavia păcatului, prin moartea Lui în locul lor.

9. Cari doi ucenici au fost aleși a face pregătirea? Ce întrebare ei pe Isus? Luca 22, 8. 9.

10. Pe cine aveau să întâlnească la intrarea lor în cetate? Vers. 10.

11. Ce aveau să spună ei stăpânului casei? Ce avea să facă acest om? Vers. 11. 12.

12. Cum au împlinit Petru și Ioan îndrumările date? Vers. 13.

Aducerea de apă era în Palestina o treabă pe care o făceau femeile; de aci reiese că semnul dat de Isus era ceva nenatural. Trebuie de observat că Isus nu a spus nici numele omului aceluia și nici locul unde se găsește casa lui. Pregătirile pe cari Petru și Ioan aveau să le facă de sigur cuprindeau procurarea mielului, a ierburilor amare, a pâinii nedos-

pite și a vinului pentru sărbătoarea Paștilor.

Lecțiunea 11

ISUS SPALA PICIOARELE UCENICILOR

Text biblic: Ioan 13, 1—17; Luca 22, 24—30.

De memorizat: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”. Mat. 23, 11.

1. Cu ce simțiminte în inimile lor s'au adunat ucenicii în camera de sus pentru a sărbători Paștile? Luca 22, 24.

Când ucenicii intrară în camera de sus, inima lor era plină de gânduri rele. Iuda s'a înghesuit lângă Hristos, la stânga; Ioan era în dreapta. Dacă era un loc mai de frunte, Iuda se hotărise să-l aibă, și acesta era socotit ca fiind cel mai apropiat de Hristos. Iar Iuda era un trădător.

2. Ce spuse Isus pentru a ajuta pe ucenici să birue dorința lor de înălțare și mândria lor? Cine spuse El că era cel mai mare între ei? Vers. 25. 26.

3. Ce spuse Isus despre Sine? Vers. 27.

4. La ce luase parte ei împreună cu El? Ce lucru le aminti Isus? Unde aveau să șadă și ce aveau să facă ei? Vers. 28—30.

5. Ce știa Isus cu privire la Sine? Ce este spus despre iubirea Sa față de cei ai Lui? Ioan 13, 1.

6. Ce știa Isus despre planul Tatălui? Vers. 3.

7. Deoarece ucenicii totuși nu făceau nicio mișcare spre a se servi unul pe altul, ce făcu atunci Fiul lui Dumnezeu? Vers. 4. 5.

Ucenicii nu făcură nicio mișcare spre a se servi unul pe altul. Isus așteptă o clipă spre a vedea ce vor face ei. După aceea El, Invățătorul divin se sculă de la masă. Scoțându-și îmbrăcămintea de deasupra care l-ar fi împiedecat în mișcări, El luă un ștergar și se încinse cu el. Plini de surprindere ucenicii priviră și în tăcere așteptară să vadă ce va urma. „Apoi a turnat apă într'un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins”. Fapta aceasta deschise ochii ucenicilor. Inimile lor au fost pline de rușine și umilință. Ei înțeleseseră mustrea ne-rostită și se văzură într'o altă lumină.

Încingerea cu un ștergar era semnul obișnuit al unui serv, care de obicei săvârșea acest serviciu de spălare a picioarelor.

8. Când veni rândul lui Petru, ce spuse el lui Isus? Cum răspunse Domnul? Vers. 6. 7.

9. Ce simțimânt al inimii lui își exprimă Petru cu toată pute-

10. Atunci cum se arată Petru rea? Ce răspuns primi el? Vers. 8.

11. Ce îi răspunse Isus? Vers. 10 gata a fi servit? Vers. 9.

Cuvintele acestea însemnau mai mult decât curătenie trupească. Hristos vorbește și de o curătenie mai înaltă care e simbolizată prin cea inferioară. Acela care venea dela scaldă era curat, dar picioarele din sandale, se umpleau repede de praf și trebuia să fie spălate din nou. La fel și Petru și frații lui fusesse spălați în marele izvor dat la iveală pentru curățirea păcatului și necurăteniei. Hristos îi recunoștea ca fiind ai Lui. Dar ispita îi dusesse la rău și încă aveau nevoie de harul Lui curățitor. Când Isus s'a încins cu ștergarul pentru a spăla praful de pe picioarele lor, El dorea ca prin însuși lucrul acesta să spele dușmănia, gelozia și mândria din inima lor. Aceasta era de mult mai mare valoare ca spălarea picioarelor prăfuite.

12. De ce zise Isus: „Nu sunteți toți curați”? Vers. 11.

13. După aceea ce făcu Isus? Ce întrebare puse El? Vers. 12.

14. Cum numeau cu drept cuvânt ucenicii pe Isus? Ce trebuiau să învețe din exemplul dat de El? Vers. 13—15.

15. Ce principiu de credincioasă servire stabili Isus pentru toți urmașii Lui? Cum poate fi găsită fericirea? Vers. 16, 17.

Lecțiunea 12

CINA DOMNULUI

Text biblic: Marcu 14, 22—31; Ioan 13, 21—38.

De memorizat: „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Luca 22, 19.

1. În timp ce Isus și ucenicii Săi mâncau Paștile, ce nou serviciu le dădu El? Ce spuse El dându-le pâinea nedospită? Marcu 14, 22.

2. Ce făcu El cu paharul de vin nefermentat? Ce spuse Isus despre acesta? Vers. 23, 24.

3. Ce spuse El, despre timpul când din nou va bea din rodul viței? Vers. 25.

4. Ce lucru este vestit ori de câte ori este sărbătorită Cina Domnului? 1 Cor. 11, 24—26.

Când credincioșii se adună să serbeze sfintele întocmiri, sunt de față soli nevăzuți de ochi omenești. Hristos e de față prin Dulul Său cel Sfânt pentru a pune sigiliul asupra propriilor Sale întocmiri. Toți cei cari neglijează aceste ocazii de dumnezeiești privilegii vor suferi pierdere. Săvârșirea sacramentului trebuia să amintească ucenicilor nemărginitul sacrificiu făcut pentru fiecare din ei individual.

5. Pe când ei încă stăteau la masă, ce cuvinte de întristare rosti Isus? Ioan 13, 21.

6. Ce efect au avut aceste cuvinte asupra ucenicilor? Ce întrebare a pus fiecare, dintre ei? Mat. 26, 22.

Dându-și seama de însemnătatea cuvintelor Lui, și amintindu-și că El totdeauna spusese adevărul, au fost cuprinși de temere și neîncredere în sine. Ei începură să cerceteze propria lor inimă pentru a ști dacă nu se pripășise pe acolo vreun gând împotriva Invățătorului lor. Cu cea mai chinuitoare emoție, întrebă unu după altul: „Doamne, sunt eu?” Dar Iuda a tăcut.

7. Cum stătea unul dintre ucenici? Ce semn îi făcu Petru? Ioan 13, 23, 24.

8. Ce întrebare puse Ioan lui Isus? Ce răspuns dădu Domnul? Cui i-a dat El o bucată? Vers. 25, 26.

9. Ce întrebă atunci Iuda? Ce-i spuse Isus? Mat. 26, 25.

10. După ce Iuda primi îmbucătura, cine intră în el? Ce-i spuse Isus? Ioan 13, 27.

(Continuare dela pag. 17)

DIN LUMEA VIEȚUITOARELOR

Inspirați de această minune a creațiunii au inventat și ei pentru avioane niște aparate numite — GiroSCOAPE. — Aceste aparate anexate avioanelor au caracteristica lor de a rămâne constante în timpul de sbor al avioanelor. Dacă pilotul nu poate vedea orizontul se uită la giroscop.

Gândacul Goliat.

Cel mai puternic gândac din lume e gândacul Goliat. Are între gât și umeri un loc ca o menghină. Degetul unui om introdus acolo e rupt imediat.

Paserea clopoțel.

Această pasere se găsește în America de Sud. Are deasupra capului trei cornițe cari atunci când paserea nu cântă sunt țesite, iar atunci când cântă cele trei cornițe se ridică în sus și produc un sunet plăcut de clopoțel.

Cine deține recordul de sbor în lumea păsărilor?

Recordul de sbor îl deține „Fluerarul auriu” care zboară între insulele Aleutine și Hawai și parcurge 3300 km. în 22 ore, deci 150 km. pe oră.

11. Ce nu au înțeles ceilalți ucenici? Ce gândeau ei că ar fi vrut să spună Isus? Vers. 28, 29.

12. După ce primi bucată, ce făcu Iuda? Vers. 30.

13. Din ce pricină aveau să se poticnească toți în noaptea aceea? Mat. 26, 31.

Ucenicii nutrise nădejdea că Hristos va întemeia o împărăție pământească; dar Isus știa că în evenimentele cari urma să aibă loc în curând, ei vor fi cuprinși de teamă și desamăgire, și că în loc să caute să se apropie cât mai mult de Mântuitorul, ei vor fugi spre a-și scăpa viața, în chipul acesta părăsindu-L.

14. Unde spuse El că va merge după învierea Sa? Vers. 32.

15. De care lucru se simțea sigur Petru? Vers. 33.

16. Totuși ce-i spuse Isus? Vers. 34.

17. Ce gândea Petru că va fi mai curând gata să facă decât să tăgăduiască pe Isus? Ce simțiminte avură și ceilalți ucenici? Vers. 35.

Primele ființe cari au călătorit cu balonul.

Primele ființe cari au călătorit cu balonul au fost: o oaie, un cocoș și o rață. Acestea au eburat cu ajutorul unui balon făcut de un inginer în scopul unei experiențe în anul 1783 la 19 Sept. Un singur accident s'a întâmplat: cocoșul a fost călcat pe aripă de colega sa de sbor oaia.

Lanterne vii.

În America tropicală trăește o insectă numită musca de foc (Cucujo), care luminează atât de puternic încât Indienii pot să țoarcă și să țese la lumina pe care o produce.

În Mexic Indienii se servesc de niște licurici ca de niște mici proiectoare spre a lumina drumul și spre a se apăra de șerpi. În scopul acesta ei își lăpădă doi dintre cei mai mari licurici la un picior și doi la celalt picior.

Întrebarea se pune astăzi pentru tinere și tineri? „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Indreptându-se după Cuvântul Tău”. Ps. 119, 9.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. Ps. 119, 105.

I. Mihordea